

El producto de la venta de este número está destinada al K. K. L.

Vanguardia JUVENIL

ORGANO DE LA

JUVENTUD SIONISTA "DROR"

Dirección y Administración: AYACUCHO 352

BUENOS AIRES

FEBRERO 1945 - SCHVAT-ADAR 5705

No. 22

El Congreso Latinoamericano y la Renovación del Movimiento Renacentista

Dentro de breves semanas se inaugurará en Montevideo el 1er. Congreso Sionista Latinoamericano, que la Agencia Judía ha hecho convocar por intermedio del Consejo Central Sionista Argentino.

Se trata de una tentativa sería de plantear los problemas más importantes que afligen al sionismo de esta parte del continente, que se ha forjado dentro de un clima y de una atmósfera muy distintas a las que dieron vida y calor a nuestro movimiento en los países europeos. De ahí también que la aplicación mecánica de los métodos y de la estrategia de allende los mares no haya dado los resultados que se podía esperar, y el movimiento sionista no ha adquirido en estos países toda la pujanza y el vigor que podía tener, dada la estructura social y la formación cultural de las comunidades judías de la América Latina. La verdad es que todos estos años que pasaron desde que se inició el movimiento sionista en nuestras tierras, fueron años de constantes búsquedas sin que se haya encontrado aún el camino indicado. Habiendo sido durante mucho tiempo el portador del sionismo en nuestro país, y también en los países vecinos, el hombre cómodo y tímido de la clase media se ha formado un

movimiento con una fisonomía opaca y amorfa, sin ningún fervor revolucionario —¿es necesario repetir que el sionismo es una revolución?—, minado por pequeñas reyertas. Es por gente que tiene su sensibilidad abierta a las grandes luchas de la humanidad, se han mantenido ajenas al movimiento renacentista judío; la fuerza renovadora del ideal sionista, todo su contenido universal y renovador no aparecía a la superficie del movimiento. Sólo los iniciados podían separar lo permanente de lo efímero, lo esencial de lo circunstancial. Y los iniciados son muy pocos.

Mientras tanto, en el mundo entero el sionismo se renovaba, adquiriendo cada vez mayor pujanza, transformándose de un movimiento de cómodos burgueses en una empresa de audaces realizadores, portadores de un nuevo mensaje para el pueblo judío y para la humanidad entera: el mensaje de la autorrealización. Pasaron los años de la bella filantropía y de los compromisos con todas las ideologías en aras de la contribución material para Eretz Israel; el sionismo se convirtió en una fuerza educadora de primer orden, que significó no solo el retorno al judaísmo sino el reencuentro de la dignidad propia

y de la fe en las propias fuerzas. El sionismo educó no sólo para el mishmar en Eretz Israel, para desecar pantanos y levantar ciudades, sino también para defender el ghetto y levantar bien en alto la bandera de Israel.

Lamentablemente, en nuestro medio este proceso apenas ha empezado. En muchos aspectos vivimos un sionismo prehistórico, antediluviano, absolutamente anacrónico en todo sentido. Tanto en lo que se refiere a su pujanza interna, como en lo referente a las realizaciones materiales; el sionismo nuestro no solo no es capaz de dar jaltzím, sino ni siquiera está en condiciones de conseguir los aportes materiales cada vez necesario con mayor urgencia para la reconstrucción de Eretz Israel.

Hasta ahora pocos han sentido esta tragedia; pero después de lo que sucedió en Europa, donde han succumbido los reservorios del movimiento sionista, se ha hecho general el sentimiento de que las cosas no pueden seguir así. El rol histórico de los judíos de la América Latina, que durante mucho tiempo fué objeto de declamaciones huecas, se ha transformado tristemente en una realidad que no se puede ni debe eludir si no se quiere cometer un pecado de lesa

judaismo. Es a la luz de esta situación que es necesario encarar la nueva orientación del sionismo en la América Latina, y aunque haya síntomas de un cambio, el proceso apenas si ha comenzado.

En este sentido el próximo Congreso Sionista Latinoamericano puede ser la iniciación de una nueva época, asambleas de esta naturaleza no suelen ser demasiado propicias para un trabajo efectivo. Con todo, sobemos que los miembros de nuestro movimiento que participarán en dicho Congreso — y los habrá de todos los países — están realizando un estudio previo de los problemas a plantearse; seguramente lo hacen también los demás sectores, por lo que se hará todo lo posible para conducir las tareas de la jornada hacia fines prácticos. Mas, sin hacernos ilusiones sobre lo que puede ser un Congreso de esta naturaleza, que reunirá grupos ideológicamente cristalizados con otros absolutamente amorfos y sin orientación alguna, esperamos que durante el mismo se forje la conciencia y se cree el clima renovado del que tanto necesita nuestro sionismo.

No deseamos tocar aquí los problemas que han de tratarse en el Congreso. Preferimos hacerlo después. Sólo hemos deseado señalar en líneas generales la importancia que dicha asamblea puede tener para la estructuración futura del movimiento sionista en Idoamérica. Sin embargo, cabe señalar que uno de los aspectos principales del Congreso será la cuestión relativa a la situación política del sionismo, que debe estar listo para librar una batalla decisiva por su realización. En este sentido los judíos de los países latinoamericanos pueden realizar su aporte de dos maneras: ya sea manifestando la voluntad inequívoca de apoyar a la Agencia Judía en sus exigencias radicales e intrasigentes para la creación del Commonwealth judío en Eretz Israel, inmediatamente después de organizarse la paz, lo que por supuesto tiene como primer paso ineludible la anulación del Libro Blanco y de todas aquellas leyes y decretos que restringen la inmigración y colonización judía en aquel país; ello significaría que el judaísmo del mundo entero se halla como un solo hombre detrás de

las demandas del movimiento sionista. El otro aporte, aún más valioso, porque sólo nosotros podemos realizarlo, es el que se refiere a la creación de una fuerte corriente de simpatía en el seno de los pueblos latinoamericanos en favor de los postulados sionistas, interesante en nuestro movimiento a los círculos gubernamentales, intelectuales, etc. De esta manera, podremos esperar que la América Latina, que tendrá una participación en la estructuración del mundo de post-guerra, influirá en un sentido positivo para la solución de nuestros problemas. Claro está que ello está vinculado con una acción coordinada e intensa inmediatamente después del Congreso.

Esa verdad que deberíamos dedicar nuestra atención al problema, de la juventud, aunque no sabemos si existirá la oportunidad de plantearlo en toda su amplitud durante el Congreso. Con todo, la presencia de delegaciones juveniles de varios países del continente, a las cuales enviamos desde estas columnas nuestro saludo fraternal, servirá para aunar ideas y elaborar planes de trabajo. Demás está decir que en el centro de todo lo

LA PLATA

Con la presencia de compañeros del centro local del Peale Sión-Zeire Sión, participantes en la moschavá y una delegación de la Lischka Merkazit se realizó días pasados una Asesá en la que se dejó constituido el snif de La Plata.

Se designó un Vaad provisorio que estará encargado de organizar el nuevo snif. El mismo se descompone de la siguiente manera: Mazkir: A. Bergstein, Sgan-Hamazkir: L. Schapira, Guizbar: R. Orlovsky, Menahel: G. Sztérh, Javerei Havaad: E. Feldman, N. Halpern, S. Ostrovietzky.

A contar por el entusiasmo de los compañeros de La Plata, no dudamos que en un futuro no lejano el snif será uno de los puntales de la Organización.

relacionado con la juventud debe figurar la creación de un movimiento iatuziano de envergadura, lo que servirá para remozar todo el movimiento sionista de la América Latina.

SUMARIO

CASTELLANO

	Pág.
I. ARCAVI — El Congreso Latinoamericano y la renovación del Movimiento Renacientista	1
HISTORICUS — En el aniversario de Tel Jai	2
B. KATZENELSON — A los héroes de Tel Jai en su vida y su muerte	7
ANATOLIO — Después de la Moschavá	7
S. SARITZKY — En memoria de los que cayeron	7
ELIAS — Haskalá Atzmit	8
JALUTZ — Retazos moschavistas	8
BAT-AMI COHEN — Purim en Tel Aviv	9
● — Magnífico acto de apertura de la sexta Moschavá	10
BEN AHARON — ¿Queré abrirá ahora el sendero?	12
SARITA KLARMAN — Moschavá	12
● — La redacción contesta	13
NOE — Estampas droristas	13
● — Vocabulario hebreo	14

IDISCH

MENAJEM — Renovación de nuestra labor	1
REUBENI — Carnaval y Purim	2
M. KOIFMAN — Con el espíritu de Tel Jai	3
M. KOSTRYSKI — Profundización ideológica de nuestro movimiento	4
● — En la organización	4
S. LEBEDINSKY — Jamischá Asar Bischevat	5
LEIBE — Nuestro Seminario	5
S. ZALAZNIK — ¡Madre, comprendeme!	6
S. SONGER — Mi esperanza	6
N. J. — Fugitivos	6

EN EL ANIVERSARIO DE TEL-JAI

José Trumpeldor nació el 3 de diciembre de 1880 en Piatigorsk, pequeña ciudad del Cáucaso. De su juventud sólo sabemos que la pasó entre aquellas montañas, libre de la presión a que se hallaban sometidos los judíos asentados en el "raión", pero sufriendo todavía los efectos de una legislación que denegaba a los judíos los mismos derechos que a los ciudadanos no judíos. El carácter franco, leal de Trumpeldor y su sentimiento de honor, por el que se rigen todas sus acciones, puede que tengan su origen allí mismo. A ello hay que agregar la influencia del padre. Era natural de Polonia; había sido "cantonista", sirviendo durante veinticinco años en el ejército, y a pesar de todos los vejámenes, su judaicidad no había sufrido menoscabo alguno; además mostraba que era un soldado valeroso. Su orgullo de judío y de soldado lo transmitió a José, el cuarto de sus hijos. La madre era una judía del Cáucaso, estrechamente ligada a la patria y a la cultura rusa, siéndole ajenas la tradición judía y la fe de los judíos en el porvenir. Así, pues, el joven Trumpeldor recibió, ya en temprana edad impresiones abundantes y heterogéneas, y fué capaz de hacer de ellas un todo armonioso; siempre se sentía intimamente unido al paisaje de la patria, a la cultura rusa y al idioma ruso; siempre le eran ajenas la estrechez de miras y la depresión de los judíos del ghetto. Pero no por eso su orgullo le permitió optar por la asimilación, hacia la cual lo dirigía la madre. Mientras que sus hermanos se iban asimilando, él se formaba con los héroes de la historia judía, que había conocido por los libros y por la instrucción en el "jeder" que frecuentaba durante seis meses: aquellos héroes siguieron siendo su ideal, a pesar de todas las influencias contrarias.

No es, pues, extraño que se adhiriera al sionismo cuando recibió la nueva de Herzl. Había egresado a la sazón de la escuela primaria; no obstante haber sido aprobado, con nota de sobresaliente, no logró ingre-

sar en la escuela de segunda enseñanza por ser judío; así que resolvió aprender la profesión de dentista con su hermano mayor. La palabra y la personalidad de Herzl deben haberle cautivado inmediatamente. No tarda en organizar un grupo de sionistas en su ciudad natal.

A la idea nacional viene a unirse el deseo de una reforma social, que le habían despertado, en primer lugar, los escritos de Tolstoy. Ya sabe lo que quiere, y ya tiene sometido su cuerpo al imperativo de su voluntad y de su entendimiento, cuando, a la edad de 22 años, es llamado a filas. Se niega a hacer valer sus privilegios de hombre instruido; no hay para él trabajo insignificante o improbable que no haga con cuidado y de buena gana. Hace propaganda por el sionismo entre los camaradas judíos. Cuando en 1904 —a los dos años de su enrolamiento— estalla la guerra ruso-japonesa, se suscita entre los soldados judíos la cuestión de si están obligados a defender el país que les deniega los derechos de ciudadanos libres. Entonces Trumpeldor, orgulloso y punzonoso, no vacila: se presenta como voluntario para ir al frente.

Despiértase el espíritu de soldado que le transmitiera el padre. El miedo es una sensación desconocida para él. De ahí que su arrojo deje pasmados a los camaradas y a los superiores, y tanto más cuanto que se trata de un judío, hijo de aquel pueblo a cuyos componentes los oficiales, sin reflexionar sobre ello, citan como modelo de cobardes. Lo cierto es que ello hace que su valor natural casi llegue a rayar en la temeridad: ya se siente como representante de la nueva actitud judía que ha encontrado su expresión en el sionismo. Cerca de Port-Arthur pierde el brazo izquierdo. Dado de alta, se presenta espontáneamente para volver al frente: esta actitud es citada en el orden del día. Es ascendido a oficial: he aquí al primer oficial judío del ejército imperial ruso.

Después de la toma de Port-Arthur, Trumpeldor es hecho prisionero por los japoneses. Organiza a los

500 prisioneros judíos; funda una escuela para ellos, y poco tiempo después, una escuela elemental para los analfabetos entre los camaradas no judíos. Hace propaganda por el sionismo; crea un pequeño círculo de hombres dispuestos a ir con él a Palestina.

Terminada la guerra, Trumpeldor regresa, agasajado y reconocido, la zarina lo recibe en audiencia y le regala una prótesis. Percibe una modesta pensión. No tiene más que dar un paso menudo hacia adelante; romper o aflojar los lazos que le tienen unido a la religión judía, cuyos preceptos ya no sigue, y se le abre una carrera brillante. Acaso ni sea necesario. Tratándose de un héroe de Port-Arthur, se hará la visita gorda. Que ingrese en la Academia Militar, que siga dando pruebas de sus dotes. El ejército ruso sabrá aprovecharse de este talento. Tal es la opinión del hermano.

No así la de José. Si no lo hubiera sabido hace mucho tiempo y si no hubiera vuelto a saberlo durante todo el tiempo que hacía el servicio militar, los pogroms que se produjeron en octubre —a raíz de la derrota del ejército ruso y la tentativa de abolir el régimen zarista— le habrían demostrado que no era aquel el camino. "Nuestros padres —escribía a una amiga— salieron del ghetto, y nosotros nos hemos asimilado; pero el pueblo judío enta-

ro no se puede asimilar... Quiere ocupar el lugar que le corresponde entre los demás pueblos civilizados: esto es imposible sin un territorio propio. Y dado que nuestro pueblo necesita nuestra ayuda más que nadie, nuestro deber es ayudarlo". (19 de junio de 1906).

Y contesta al hermano (17 de junio de 1906) que el espíritu militarista en él, al que aquél apelaba, va desapareciendo completamente; renuncia al honor de ser un alto oficial ruso. "En cambio pienso mucho en nuestra futura colonia". "Creo que día llegará en que yo tal vez cansado o rendido del trabajo rudo, abarque con la mirada radiante mis campos en tierra mía. Nadie me dirá: ¡Fuera, despreciable, que eres extranjero en este país!, y si se atreven a hacerlo, empuñaré la espada para defender mis derechos y mi tierra... ¡Que vengan! De espaldas a mi tierra, y con los camaradas al lado, lucharé. Y si yo cayere moriré dichoso, sabiendo por qué..."

En esta carta, que escribió a los 27 años de edad, ya están tocados todos los acordes sobre los cuales se habrá de componer la sinfonía de su vida. Queda fijada la meta para su espíritu batallador, para su abnegación y para su voluntad de obrar libremente. Todo su pensar gira alrededor de "nuestra colonia". Si frecuenta los cursos de Agricultura, de Derecho y de Economía Política, parece que lo hace todo eso para poder organizar bien "nuestra colonia". Lee libros de tendencia marxista, social-revolucionaria y demócrata, y discute sobre ellos con el único fin de ver claro los fundamentos sociales sobre los cuales debe erigirse "nuestra colonia", si ésta ha de resultar una colonia modelo. Porque este idealista y soñador, cuyas palabras y acciones parecen tan naturales como si brotaran de un alma ardiente, que no se deja frenar por las objeciones críticas de la razón; este luchador que cree en la fuerza ejemplar y arrastradora de la personalidad y que, consciente de sí mismo, sabe que de él también emana esa fuerza, no ignora la responsabilidad que imponen tales cosas. ¡Cuán fácilmente se convierte el guía en seductor! Por eso somete sus sue-

A LOS HEROES DE TEL-JAI EN SU VIDA Y MUERTE

El minúsculo puñado de hombres, que fueron en vida los centinelas del Norte, solitarios y abandonados, harapientos, sufriendo de hambre y frío, fueron coronados después de su muerte con el glorioso nombre de héroes nacionales.

Aquel rincón aislado, cuya desolación pretendieron fructificar obreros judíos año tras año, antes de los sucesos y después de ellos, sin ayuda ni comprensión de parte de nuestros círculos "estatales", ha sido convertido en la actualidad en un centro de vida.

Pero, aun en este día de homenaje, no se debe encubrir ni torcer la verdad histórica, para que los héroes de Tel-Jai no se vean cubiertos de un falso manto que no les pertenece. No debe olvidarse jamás que los héroes de Tel-Jai tuvieron que resistir y sucumbieron en una lucha doble. No sólo en la lucha con bandidos del exterior, que vinieron para aniquilar la vida de trabajo y paz, sino también en la lucha con la indiferencia, debilidad, enemistad y temor internos, en el Yischuv mismo y entre sus dirigentes. Que no se olvide la terrible soledad en que estos hombres se hablaban en su vida, y cuál fué la "ayuda" y la actitud hacia ellos de parte de aquellos sectores que tenían para ello la posibilidad — los hombres con una mentalidad "estatal purificada". Es también un deber recordar cuál ha sido la fisonomía social y moral de los héroes de Tel-Jai: hombres de la kvutzá, de la lucha por la emancipación obrera y por el socialismo! Era una síntesis vitalmente indispensable: de amor hacia el pueblo y la patria, mancomunado con los principios fundamentales de la moral del trabajo y de la justicia social. Y tal vez sea esta síntesis, y solamente ella, que ha nutrido su alma y que es hoy maculada por los apóstoles del nacionalismo "puro" — la que los ha llevado a ellos y no a otros — hacia el sacrificio máximo en el instante de prueba. Esta síntesis los convirtió en pioneros de la verdad, bregadores hacia el futuro, guías de una vida de trabajo para un pueblo redimido.

Berl Katzenelson

ños, sus vehementes deseos y aspiraciones a la prueba por la glacial crítica científica, para que se desvanezcan o se conviertan en acero.

El sólo conoce el fin que se propone lograr por medio de la colonia. Está convencido desde muy joven, de que la forma de la sociedad dentro de la cual él se formó y sigue viviendo, es mala, es completamente corrupta. No cree en la posibilidad de cambiarla por medio de reformas mecanicistas. Para él, discípulo de Tolstoy, el punto de partida es el hombre. Cree sí en la posibilidad de cambiar a éste para luego edhar, desde él, los nuevos cimientos de la sociedad. Las circunstancias no determinan al hombre, sino que por el contrario el hombre determina las circunstancias. Es, por tanto, anti-marxista, pero al mismo tiempo realista. Si el hombre ha de evolucionar

libremente creadora, debe vivir en condiciones que faciliten —, por lo menos, no excluyan— la evolución. La actual estructura de la sociedad, con su clasificación de señores y criados—, o como él lo formuló: de trabajadores, parásitos y los que trabajan para los parásitos no permite el desarrollo de hombres libres. En la colonia que él se propone fundar serán garantizadas iguales posibilidades de trabajo y de desarrollo para todos.

Es, pues, un idílico, una isla ideal, donde rigen principios morales, en medio del borrascoso mar de intereses, codicia y egoísmo? Nada de eso. "No olvide Vd. — escribe a Schatz — que no nos ponemos en marcha por amor de un pequeño grupo de idealistas, sino que queremos solucionar el problema judío y el problema hu-

mano universal, (aunque sólo parcialmente)". Ha de ser una colonia modelo; mejor dicho, será la colonia madre, la primera célula sana, de la que, si prospera, nacerán otras colonias similares, hasta que, célula tras célula, termine por formarse un cuerpo nacional sano. Si la colonia no nos hace avanzar en el camino de la independencia nacional, no vale la pena acometer la obra de construcción. El proceso de regeneración del pueblo judío dentro de su patria histórica, sólo puede desarrollarse en formas de vida libres y justas, y la renovación de los fundamentos sociales sólo puede tener lugar en un territorio nacional, en las condiciones naturales de la convivencia nacional.

Si la colonia ha de prosperar, los futuros colonos han de estar bien preparados. No es suficiente, escribe al idealista Schatz, llevar a Palestina un alma cándida y dos brazos dispuestos a trabajar. Lo que hace falta son conocimientos, experiencias, orientación y por último dinero. Por eso, la colonia madre se fundará en Rusia, donde se recogerán experiencias sobre las formas nuevas y donde los colonos trabajarán y aprenderán a trabajar mancomunada-

damente. Más tarde, se trasladarán a Palestina un grupo después otro, y allí formarán una célula después de otra, con mano certera. Mientras tanto, ingresan cada vez otras gentes en la colonia madre, y siguen luego a las primeras a Palestina; el primer ensayo, efectuado con una decena de hombres entusiasmados, toma proporciones de un gran movimiento de la juventud judeorussa. En las colonias registró el principio del trabajo propio (por lo cual se resuelve la cuestión árabe); cada uno tendrá lo que responda a sus necesidades.

Sea que Trumpeldor no encontrara a los hombres que buscaba, o sea que desde un principio pretendiera demasiado de los hombres y del ensayo, la colonia no fué fundada, ni en Rusia, ni en Palestina, a donde él había llegado en el otoño de 1912. Trabaja en Migdal y en la kvutzá Degania. Su cuerpo robusto y su férrea voluntad vencieron las dificultades que le causaba su manquera. Hace cualquier trabajo yendo erguido detrás del arado. Sin afiliarse a ningún partido, se adapta a la vida de los trabajadores judíos, siempre el mismo hombre sencillo y buen camarada. En el verano 1913, ter-

minado el 11o. Congreso Sionista, Trumpeldor inicia una campaña propagandística en favor de sus ideas. El considera como tareas más urgentes la educación nacional, es decir, "educación en espíritu judío y en idioma hebreo; la nacionalización de la tierra (aboga por el fomento a la iniciativa privada, con tal que en las colonias particulares se empleen exclusivamente trabajadores judíos); y el establecimiento del "contacto más íntimo posible" entre Palestina y el Galuth.

De vuelta en Palestina, permanece algún tiempo en Jafa para aprender. Corren rumores de que colonias judías han sido asaltadas. Entonces no aguanta más estar en la ciudad. "No quiero más aprender; siempre aprender. Me repugna estar por ahí, ya que el país necesita tanto de los hombres. Puedo aprender por las noches".

Va a Degania, luego a Mitzpah. Vuelve a trabajar en el campo y coopera en la organización de una policía judía. "Todos nosotros revisamos y limpiamos diariamente las armas. Esperamos... que vengan".

Al estallar —un año más tarde— la guerra mundial, tanto Trumpeldor como sus camaradas tienen que

TODA LA JUVENTUD JUDIA DEBE ASISTIR AL

GRAN ACTO

—DE—

Duelo

POR LAS VICTIMAS.

Protesta

POR LOS CRIMENES

Y

Solidaridad

CON LOS SOBREVIVIENTES

a realizarse el

Domingo 4 de Marzo a las 9 Horas en el LUNA PARK

D.A.I.A. CORRIENTES 1979
U. T. 47-9442

optar o por nacionalizarse turcos, para poder permanecer en el país y defenderlo, o por abandonar aquella tierra huyendo de la miseria que amaga. El sale de Palestina, callado, sin dar explicaciones, a riesgo de ser mal interpretada su conducta.

No fué una huida. Trumpeldor se dirige a Egipto. En Alejandría se encuentra con Vladimiro Jabotinsky.

La historia de Trumpeldor y la Legión Judía durante la guerra de 1914-1918 es conocida de todos.

Cuando en 1917 estalló la revolución en Rusia, Trumpeldor no tardó en ir allá. Lleva consigo dos planes: uno, referente a la formación de un ejército judío que habría de invadir a Palestina, pasando por el Cáucaso, Armenia y la Mesopotamia; no puede realizar este plan puesto que Kerensky es derribado y los bolcheviques suben al poder.

El otro plan, cuya realización se inició, no era sino el desarrollo ulterior de las ideas por las que había luchado y abogado desde hacía diez años. Con el triunfo de la entente comenzaría una nueva época también para el pueblo judío y para Palestina. Importa aprovecharse sin pérdida de tiempo. Se debe iniciar una inmigración en masa a Palestina. Pero los inmigrantes tienen que estar preparados para la tierra y las tareas que les esperan; para el trabajo en nuestra tierra y para su defensa; tienen que ser jalutzim, verdaderos pioneros. Ya en Londres, Trumpeldor se había propuesto la tarea de ganar, instruir y organizar a los futuros jalutzim. No deben ser trabajadores solamente, pero deben serlo también; no soldados solamente, pero también soldados. Sus ideas sobre la organización de las colonias colectivas y su voluntad militar de crear un ejército judío, se funden ahora en una grandiosa exigencia: hay que formar un ejército de trabajo de reconstrucción nacional; hombres sin deseos e intereses particulares y que se entreguen de cuerpo y alma a la gran tarea de reconstruir Palestina como país del pueblo judío, sobre la base de la libertad, de la justicia y de la ayuda mútua de todos los trabajadores.

Durante dos años trabajaba Trumpeldor por propagar esta idea entre

la juventud judía de Rusia organizando grupos que no tardan en ir a Palestina y que se impacientan por fundar kvutzot y prestar a la tierra todos los servicios que requieran. En el verano de 1919 va a Palestina pasando por Constantinopla, para hacer los preparativos para la inmigración de aquellos grupos. Por ese entonces, el movimiento ya va tomando proporciones que bien pronto hallarán su expresión en la Organización Mundial Hejalutz.

Trumpeldor llega a Palestina en octubre de 1919. No se ha hecho ilusiones respecto de la situación del país; tampoco ha hecho caso de los rumores que circulaban en Rusia después de publicada la Declaración Balfour, de un gran ejército judío, de una armada judía y de un Estado Judío en gestación. Mas la realidad de Palestina es todavía más desconsoladora de lo que había esperado. La guerra ha traído indecible miseria al país y ha diezmado a la población. La situación política queda por aclarar. La inmigración y la venta de terrenos están suspendidas. El número de desocupados es muy elevado. No hay indicio de que existan planes serios de reconstrucción. Y los trabajadores judíos, entre los cuales él se cuenta, y que son su única esperanza, se consumen en tremenda lucha, perdidos. Trumpeldor no se decide a favor de ninguna de las tendencias opuestas, sino que trata de reconciliarlas. Les hace presente a los trabajadores la respon-

sabilidad que tienen ante la juventud en el galuth. Si los partidos no pueden llegar a un arreglo, que creen un sindicato imparcial para hacer posible la solidaridad en las cuestiones del trabajo y de la reconstrucción. Y, en efecto, nueve meses después de la muerte de Trumpeldor, quedó fundada, sobre la base por él propuesta, la organización de los trabajadores "Histadruth".

El mismo no concurre más a las deliberaciones sobre su propósito; tampoco puede continuar la organización de la inmigración inmediata de unos centenares de jalutzim rusos, puesto que llegan noticias alarmantes de la Alta Galilea. Las diferencias entre los gobiernos británico y francés acerca de la demarcación de la frontera norte de Palestina, así como la incerteza resultante de esta situación, habían tenido por consecuencia que las tropas francesas evacuaran la zona; pero las tropas británicas no la habían ocupado. Así que la región se hallaba entregada a la merced de pandillas de beduinos que o recibían armas y órdenes de Damasco, o aprovechaban simplemente la ocasión para cometer asaltos. Allí existían también algunas colonias judías. En oposición a muchos dirigentes del yisshuv, Trumpeldor opinó que tenían el deber de defender aquellos puntos de colonización. Se hizo cargo de la defensa de Tel Jay y Kfar Guiladi. La epopeya de esta lucha es conocida.

HISTORICUS.

Nuestra Organización Inscribió al Dr. Enrique Dickmann en el Libro de Oro del K. K. L.

Con motivo de haber cumplido recientemente el líder Dr. Enrique Dickmann setenta años de edad, la Organización DROR, queriendo hacerle llegar un mensaje de cordial adhesión y testimoniar un homenaje a la labor que ha desplegado en los diversos aspectos de su actuación pública, y en especial como militante del movimiento sionista, ha inscripto su nombre en el Libro de Oro del K. K. L.

El 26 de enero último, el Dr. Dickmann fué visitado por una delegación de esta Organización, compuesta por los compañeros, M. Kostrynski, L. Riveles, N. Berdichevsky y M. Zales, quienes en tal oportunidad departieron amablemente con él, durante algunos momentos, haciéndole en elemento con él, durante algunos momentos, haciéndole entrega en esa oportunidad del diploma provisorio donde constaba la inscripción.

DESPUES DE LA MOSCHAVA

Aquí estamos de nuevo en la brecha cotidiana. Ya regresamos de la Moschavá y nuevamente con nuestro arado empuñado volvemos a introducirnos en el surco con el brio renovado y el espíritu fortalecido, dispuestos a la lucha y prestos al sacrificio tal como nos lo impone nuestra condición de droristas, de futuros jalutzim.

Es la sexta vez en nuestra vida organizacional que retomamos el sendero de la labor en los diversos puntos, con la fortaleza que proviene de vivir algunas semanas en ese mundo libre, en esa sociedad modelo, que se llama Moschavá. Lógicamente, al reiniciar la tarea es menester trazar un bosquejo de lo que se hará, orientar las miras del porvenir sobre algo, no seguir la misma ruta, convencidos que vamos hacia un fin.

Es necesario de una vez por todas romper esa rutina en que se ha convertido nuestra vida y orientarnos hacia lo práctico, lo concreto.

Es imposible que continuemos llamándonos juventud jalutziana y concretemos nuestra condición de tal como sólo hacer moschavot, o vivir en ínfimo grado la vida colectiva en los snifim.

No puede concretarse nuestro jalutzianismo a la vida de kvutzá que hacemos en la ciudad, ni podemos detenernos en ello, porque por una parte traicionamos nuestra obligación de ser la vanguardia constructora de Eretz y por otra nos engañamos en nuestro íntimo anhelo de vivir en un mundo mejor, mundo con el que soñamos y al que debemos llegar si es que nuestras aspiraciones no son palabras, sino sentimientos o anhelos que parten de lo más íntimo de nuestro ser.

Al volver de la sexta Moschavá ya podemos o mejor dicho, de acuer-

do a la época en que vivimos, debemos encauzarnos por la senda realizadora: la hajschará drorista debe ser un hecho. Habiendo desaparecido los ischuvim europeos que fueron en realidad el material humano que comenzó la construcción del naciente Estado Judío, nosotros juventud americana, estamos sometidos a la tremenda responsabilidad de continuar su obra. Es el imperativo de nuestra generación.

Y además, ¿por qué no mirar la hajschará desde el punto de vista individual, no de obligación sino como debe ser en realidad, de deseo propio de ambición del mismo compañero por realizar su ideal? Sí, sin duda existen compañeros aptos para la hajschará; sólo basta saber des-

pertar en ellos esa ambición, enseñarles que la hajschará concretiza esos anhelos.

Ahí está nuestra principal tarea de este año: con los javerim ya dispuestos, iniciar los trabajos en una chacra de Hajschará, con los demás: despertarlos, abrirles los ojos, mostrarles ese camino en su vida como único en el día de hoy.

Realizando ésto romperemos la rutina, iniciaremos una etapa nueva en el Dror americano, conocido hasta ahora por nuestro compañeros sólo en teoría. Teniendo esto por centro en nuestras actividades, podremos reiniciar nuestro surco con el arado empuñado con seguridad, sabiendo que no seguiremos algo rutinario, que cumplimos con nuestro deber y que realizamos nuestros anhelos.

ANATOLIO

EN MEMORIA DE LOS QUE CAYERON

Día de mudo recogimiento ante el idealismo arraigado en un pueblo. Día de recordación de los que cayeron en tierra europea, víctimas inocentes de la maldad de hombres que desconocen el alma de justicia que animó a nuestros antepasados.

Día de veneración a aquellos cuya sangre clama venganza. Pero el alma judía alberga sentimientos demasiado nobles en los cuales no cabe el odio. El pueblo de Israel es el eterno revivido, sus ideales no mueren ni morirán jamás, su fe es inextinguible; es el fuego sagrado que ilumina el penoso camino por recorrer y que no permitió caer a los ultrajados y vencidos.

Sin razón, sin un solo justificativo durante muchos años los hijos de Israel vagaron por el orbe perseguidos e injuriados. Acaso porque en los anales de su historia descuellan profetas y patriarcas que establecieron normas de justicia? ¿Acaso porque la vida éntera del pueblo hebreo es sagrada y legendaria? ¿Acaso porque resucita eternamente a pesar de los ultrajes y renace animado por su fe en su Dios, que es el Dios de la justicia?

En la vida de los pueblos, como en la de los hombres, es necesario ha-

llar el momento propicio para realizar una obra. El momento nuestro ha llegado.

Es imprescindible la unión y la decisión de los judíos errantes por el mundo para reconstruir Eretz Israel, y cuando la paz reine entre las naciones y flamen victoriosas las banderas de todos los países, la bandera con la estrella de David ha de elevarse imponente y majestuosa, cual símbolo de un pueblo que revive por milagro de su fe y por prestigio de su destino.

SOFIA SARITZKY

HAGASE

Adherente

de los

AMIGOS

DE LA

HISTADRUTH

En el próximo número daremos amplias informaciones sobre las moschavot que este año realizaron en sus respectivos países, la DROR de Chile y Uruguay.

ANECOTARIO MOSCHAVISTA

HANHALA ATZMIT

Ustedes, amigos lectores, no podrán nunca imaginarse lo que significa convertirse de pronto en un Rosch Hamoschavá de un majané con 150 compañeros.

Imaginense, yo, un compañero no muy disciplinado, que de pronto tiene que asumir la gran responsabilidad que significa ser un Rosch Hamoschavá. Dirán, tal vez, que no es gran cosa; igual pensaba yo antes, ahora cambié de parecer.

Ya no era el mismo compañero que días atrás era castigado continuamente por actos de indisciplina. Ahora estaba convertido en un muchacho serio, como cuadra a un buen Rosch Hamoschavá.

Se hizo pronto de noche. En una carpa se instaló provisoriamente la nueva Moatzá, "se tendió en el suelo el escritorio" (léase frazada) y comenzamos a deliberar. Unos proponían, otros protestaban, algunos tomaban apuntes. Todo pasó en orden. Terminada la sesión me dispuse a dormir, no sin antes haber tomado un geniol, porque la cabeza me daba vueltas: mischmarim, cocina, seider haiom, cuidar el majané, méschek, mandar a comprar la leche, y otros mil detalles de los cuales debe estar interiorizado un Rosch Hamoschavá. Esto no me dejaba dormir.

Pasó una, dos horas, no sé exactamente cuántas, pero apenas logré dormirme me despertó el mischmar, avisando que en el campamento vecino hacían barullo, y nos aparejaría al día siguiente trastornos.

No me quedó otro remedio que levantarme y me dirigí al otro campamento. Como era la última noche que pasaban en el mismo, estaban en tren de hacer bromas y querían hacerme

una a mí; pero, por lo que yo les dije al principio, yo estaba serio, empecé a protestar y me largué un discurso de veinte minutos. Por fin se callaron y pude dormir. ¿Dormir, dije? No transcurrió ni media hora, cuando vuelven a despertarme: Una compañera se siente mal, ¿a quién van a llamar sino al Rosch Hamoschavá? Como si yo fuera médico! Pero, no importa, me levanté y fui a atender a la enferma. Luego me dispuse nuevamente a dormir, pero estaba escrito que esa noche no dormiría. Me despertaron, informándome que teníamos "visitas" (eran las tres de la madrugada), los del campamento vecino vinieron a "despedirse" de nosotros. ¡Qué originales! ¿no? Gritaban, bailaban. Me levanté y comencé a inspeccionar el campamento, pero no encontré a nadie, sacando a nuestros mischmarim. Pero ¿cómo iba a encontrar a alguien, si fueron los mismos compañeros que quisieron gastar una broma a la nueva Moatzá en la persona del Rosch Hamoschavá?

El día pasó en orden, el seider haiom se cumplía. Naturalmente no faltaron los dolores de cabeza. Sin embargo, yo estaba contento. Sentía que no era el mismo compañero, estaba completamente cambiado, sentía que ese día fue el que aprendí el significado de la palabra Moschavá.

Ahora, de vuelta a la vida urbana, pienso en los dolores que ha tenido la Moatzá permanente, admiro a los compañeros que la integraban, que supieron trabajar entusiastamente 21 días, sin desfallecer, y supieron dirigir la moschavá coronándola con el mayor de los éxitos.

Elías, Schijvat Noar, Snif Centro

RETAZOS MOSCHAVISTAS

De un loman

Día 9 de febrero. Por la mañana todos los javerim se fueron a Córdoba. Solo veinticinco quedamos en el majané cumpliendo una misión de retaguardia. Al caer la tarde comenzamos a pensar donde pasar la noche, pues nuestras carpas ya estaban embalsadas. Alguien tuvo la salvadora ocurrencia de proponer la píceta deshabitada de la cuesta. Allí fuimos.

Eran las siete de la noche cuando veinticinco javerim llegamos a la pequeña píceta de la cuesta. Agotados por las duras faenas apenas pudimos con el cansancio. Pero ya esta-

mos allí. Pronto, aprovechando la poca luz que quedaba del día que agonizaba, preparamos una cama colectiva con las pocas frazadas que teníamos. Decidimos luego descansar aún un rato afuera. Nos sentamos en un claro rodeando una meduza imaginaria. La noche era magnífica. Sobre nosotros, lá inmensidad profunda del inmenso cielo cuajado de brillantes, a nuestra espalda, el ce-ro, a nuestro frente, como enclavado en el río, que serpenteaba entre el prado verde oscuro, y refulgía a los rayos argentinos de la luna grande que

bañaba todo con su luz plomiza.

Las canciones brataron de nosotros, aún sin el hechizo del fuego. Las palabras emergían de nuestras gargantas, lentas, pausadas, como queriendo concordar con la beatitud que nos rodeaba.

Ki libeinu lev ejad

Nuestro corazón es uno solo. Inconscientemente salió ese canto, pero en realidad un espejo en palabras, de nuestra vida allí: nuestro corazón es uno solo. Ya no nos unían solo dichos o ideas: era la vida misma la que nos enlazaba, y hacía de nosotros uno. Un solo haz fuerte e indisoluble. Creí ver en el grupo por un instante a una kvutzá de Eretz

PURIM EN TEL AVIV

La compañera Bat Ami Cohen, de Caracas (Venezuela) quien al par con otros compañeros han fundado el Dror en ese país, nos ha enviado el siguiente relato de Purim en Tel Aviv, ciudad en la que ella nació y se educó.

Añar es el mes de la alegría, el mes en que todos se regocijan. Los alumnos de las escuelas empiezan a hablar entre ellos sobre los disfraces a usar este año; más allá hay otro grupo de niños que ensayan las canciones sobre Purim.

Dos semanas antes de Purim, cada uno ya está ocupado en su casa con los preparativos para la fiesta y los trajes de disfraz, típicos de Purim.

En las escuelas los niños realizan dibujos alusivos sobre Purim y adornan con los mismos el grado.

Nombran de cada uno una Reina Ester, del grupo bujarim, yemenitas, cavcasim, sefardim, aschkenazim.

El desfile comienza así: primero van los productos nacionales del país que son Nescher, Liber y otros; detrás desfilan sobre una plataforma especialmente construida, los cuatro símbolos: la Muerte, el Diablo, la Guerra y la Paz. Luego sigue un carro con un grupo de artistas. Después desfilan de todos los puntos del país, los colonos con los productos de su colonia, y por último las reinas. Primeramente desfila la Reina de los judíos yemenitas, llena de joyas de plata; luego va la Reina de los judíos

descansando, luego de la brega cotidiana.

Boker ba laavodá

Si, una kvutzá que comienza hoy recién su labor en Eretz y que no obstante de quedar extenuada de la faena del primer día, no pierde el espíritu ni la entereza, y canta con la impetuosidad y el desenfreno de jóvenes dispuestos a todo.

Boker ba laavodá

Soñando con Eretz desde ese marco puede uno entreteciendo los ojos, tenerla cerca, sentirse en ella. Vía a intervalos dibujarse ante mis ojos cerrado, la figura de la medurá en suelo palestino, vi la kvutzá entre rodeándola, a lo lejos, el schomer alerta vigilando... soñaba...

bujarim vestida de algodón y seda y llena de ornamentos de oro, tercera va la Reina de los judíos del Cáucaso vestida con el traje típico, acompañada por seis jinetes, tres de cada lado, esta Reina es la más bonita de todos; la cuarta es la Reina de los judíos sefardim ataviada igual que la Reina Isabel de España; por último va la Reina de los judíos aschkenazim vestida como una novia de los judíos jasidim.

Detrás de las Reinas van las escuelas con sus bandas de música.

El orden y la tranquilidad del desfile están a cargo de las juventudes del Hapoel y de la Maccabi.

Este desfile pasa por todas las calles principales de la ciudad hasta llegar a la gran puerta en que está dibujada la Meguilat Ester.

De noche, Tel Aviv adquiere un aspecto inusitado, muy iluminada, hay bailes de máscaras en los teatros, en las calles se bailan entusiastas "horas".

Es tan grande la afluencia de gente a Tel Aviv durante las fiestas de Purim, que es difícil conseguir hospedaje.

Si usted lector, viera este espectáculo, sabría lo que es un pueblo libre en su patria.

Caracas, febrero 1945.

ASPIRACION

¿Te has preguntado hermano, alguna vez, si tu espíritu idealista es capaz de vencer los obstáculos hasta el fin del trayecto trazado? ¿Sabes lo que quiero decir con eso? Ser un jalutz, dedicarte exclusivamente con alma de judío luchador por la prosperidad de nuestra Eretz Israel.

Pues, puedo confirmarte que más de una vez ha pasado por tu mente la tan hermosa idea de ser un jalutz, idea que demuestra toda la sinceridad de un drorista que ambiciona realizar lo que dice.

El cansancio nos venció. Decidimos acostarnos. Sólo quedaron los mischmarim. Amontonados sobre las pequeñas camas que logramos hacer, nos dispusimos de tal forma que acostados de perfil entrábamos casi todos.

Era noche de moschavá, así que no importaba si era duro el suelo o desaparejos los ladrillos. Alguien consolaba a la pequeña Sonia de su dolor de muelas. Elías entraba pateando en la oscuridad a diestra y siniestra buscando los fósforos. Otros murmuraban aun entre dientes.

Laila ba lascheiná

Tarde ya, se hizo silencio. Nos dormimos.

Ser Jalutz! Si podría ser una realidad y no un sueño por el cual vamos forjando mil fantasías. Oh! Si en realidad no fueran sólo sueños, si en realidad ya formáramos parte de esta vanguardia que forja el futuro de Israel si pudiéramos ya participar de cada una de estas jornadas, ver cómo surgen florecientes campañas donde ayer eran arenas, ver en desiertos cómo surgen colonias, chacras, escuelas. Participar del renacimiento de nuestra Eretz tanto en los días llenos de luz como en aquellos en que a la par del arado es menester llevar el fusil.

Compañeros! Miles de veces he pensado y he querido tomarme esa responsabilidad de llegar a algo tan grande: ser una vanguardista más de nuestro pueblo. Sé que ustedes también han pensado como yo. Y me siento feliz al saber que en muchas venas juveniles corre la misma sangre ardiente y vigorosa de nuestros antepasados. Me siento feliz porque sé que con jóvenes con ese pensamiento nuestro pueblo estará salvado.

Seguros de nuestro rumbo, sigamos adelante!

JALUTZ

NELIDA

MAGNIFICO ACTO DE APERTURA DE LA SEXTA MOSCHAVA

Un acto muy importante y muy lucido — hasta que lo interrumpió una tormenta veraniega que desbandó a los asistentes pero no alcanzó a borrar la excelente impresión que éstos obtuvieron — se realizó en la Moschava el domingo 28 de enero, con motivo de efectuarse una recepción en honor de los delegados de instituciones de la colectividad e invitados especiales.

Se hicieron presentes ese día muchos miembros de la colectividad judía de Córdoba, que una vez más demostró su interés por los problemas y las actividades de la juventud sionista, rodeando a las Moschavot realizadas en la región serrana de un cálido clima de simpatía y apoyo.

El acto congregó a un público muy nutrido, y por su parte todos los integrantes de la Moschava se multiplicaron para atender a los visitantes y delegados de instituciones hasta el momento de iniciarse el programa, preparado con cuidadosa dedicación por los compañeros encargados del mismo.

En primer término fueron entonadas las estrofas de "Di Schvue", que pusieron en el ambiente una nota de emoción, tal como sucede siempre con nuestro himno. A continuación abrió el acto, en nombre de la Lischká Markazit de la Organización Dror, el compañero Menajem, quien en hebreo expresó su agradecimiento a las instituciones que enviaron delegados, adhesiones y notas, así como también a todos los presentes, por su participación. Después de referirse al significado de la actividad juvenil sionista en el panorama judío, el compañero Menajem siguió hablando en idish acerca de la obra y de las orientaciones que la Dror desarrolla en un constante esfuerzo por educar a la juventud que ingresa a sus filas animada por el ideal de la reconstrucción sionista.

A continuación hizo uso de la palabra, en nombre del Comité Central del Poale Sion-Zeire Sion, el compañero Moisés Yuravlivker, quien en una inspirada y emocionante alocución trajo el saludo de la generación mayor y evocó el recuerdo de la magnífica juventud poloesionista de Europa, que había conseguido poner los fundamentos de la construcción obrera en Eretz Israel y que había sabido caer con heroísmo sin par en las trincheras levantadas en el ghetto de Varsovia para defender el honor y la dignidad del pueblo judío.

Por el Consejo Sionista y el Comité Central de la Federación Sionista Argentina hizo uso de la palabra luego, el distinguido líder sionista de Córdoba, doctor Juan Ducaeh, quien manifestó que la Dror era una auténtica expresión de fervor sionista y acción educativa, que bien podía ser exhibido como ejemplo a los ojos de toda la juventud sionista del país.

Enseguida habló en nombre de la Chevra Keduasha Aschenazi de Buenos Aires, el señor José Fain, quien viajó especialmente a Córdoba como delegado de la Kehila para el acto. Se refirió en su discurso al apoyo que la Chevra Keduasha presta a todas las instituciones juveniles y al significado que tiene para la continuidad judía la educación de las nuevas generaciones, que comienza simultáneamente en las escuelas judías y en las organizaciones educativas.

En nombre del comité de Córdoba del Keren Kayemeth Leisrael y del Centro Unión Israelita pronunció un conespuesto discurso el señor Salomón Roiz, quien desarrolló en forma modélica una interpretación de la historia judía en el curso de la cual exaltó los valores espirituales y morales de nuestro pueblo, que se concentran ahora en el movimiento sionista.

En nombre del comité cordobés de la Liga Pro Palestina Obrera hizo uso de la palabra luego el compañero S. Lebedinsky y por la Confederación Juvenil Sionista Argentina lo hizo el compañero Alberto Kaplan.

Presentó luego los saludos fraternales del Haschomer Hatzair un compañero especialmente designado, cuyo nombre lamentamos no poder recoger, en esta crónica porque no pudimos registrarlos oportunamente.

Se inició enseguida el programa artístico y en primer término fue declamado coralmente el hermoso poema de Papiernikov "Mir Zenen", bajo la dirección del compañero Salomón Visoki, en una interpretación ajustada y muy bien hecha.

Enseguida un conjunto de compañeros realizó una demostración gimnástica realmente magnífica, que pareciera haber sido preparada con un trabajo de muchos meses por la forma como se la cumplió. Fue dirigida por el compañero Enrique Roekach, quien el día muy feliz.

En nombre del comité de Córdoba del Keren Kayemeth Leisrael y del Centro Unión Israelita pronunció un conespuesto discurso el señor Salomón Roiz, quien desarrolló en forma modélica una interpretación de la historia judía en el curso de la cual exaltó los valores espirituales y morales de nuestro pueblo, que se concentran ahora en el movimiento sionista.

En nombre del comité cordobés de la Liga Pro Palestina Obrera hizo uso de la palabra luego el compañero S. Lebedinsky y por la Confederación Juvenil Sionista Argentina lo hizo el compañero Alberto Kaplan.

Presentó luego los saludos fraternales del Haschomer Hatzair un compañero especialmente designado, cuyo nombre lamentamos no poder recoger, en esta crónica porque no pudimos registrarlos oportunamente.

Se inició enseguida el programa artístico y en primer término fue declamado coralmente el hermoso poema de Papiernikov "Mir Zenen", bajo la dirección del compañero Salomón Visoki, en una interpretación ajustada y muy bien hecha.

Enseguida un conjunto de compañeros realizó una demostración gimnástica realmente magnífica, que pareciera haber sido preparada con un trabajo de muchos meses por la forma como se la cumplió. Fue dirigida por el compañero Enrique Roekach, quien el día muy feliz.

UNA MEDURA
Muchas fueron las meduros inolvidables que hemos tenido en esta Moschava.
(Sigue en la pág. 12)

די חברים פון דער לינע פארן ארבעטסדרן אין ישראל און ווירכניא שרייבן.

צו דער נעקסטער מיטעג פון "דרור",
ליבע חברים און חברות:

מיר שיקן איך אבער א באשרייבע טמח פון אונזערע קאלאניסטן, אלס אויסדרוק פון פולער סוכפאכט צו אייך אלעמען, אנטוועקלענער אין דער משבט, און צו דער וויכטיקער ארבעט וואס איר וועט דארט אנטוויקלען און משך פון עטלעכע וואכן.

נעוים וואלטן מיר וועלן טון עפעס מער און ממשותדילער פאר דער מיטעג, און פאר וואס לייענען — א גרעסע באנער נעמט ארום די וונגט-לעבע פון אונזער קאלאניע צו נעמלען זיך מיט אייך און איינזאגן די כובד, די אידען און הכרעסאט וואס טוען אזוי בולט צום אויסדראק אין אייערע מיטעג, און דער אוממעגליכקייט דאס צו דעריינין, דערייניג אונז און אז באשרייבענע אבער העכסט סוכפאכט און אויסדרוק אין אונזער אנטעלס צו אייער ארבעט.

דורך דעם פראדוקט פון אונזער קאלאניע, וואס מיר שיקן איך אבער, ווילן מיר מאניפעסטירן, אז עס איז ניצט מיטן מחיה נעוים און וואס אירושע קאלאניאציע און ארבעטס מיט דער הלוצישער אפטייג-און בעט אין ארדישאל; פארקערט, מיר האלטן אז די גרעסע טען שפען איר גיטטיגן און ארדישאטן אינהאלט פון דער מוסטער-האפטער און ביישול-פולער ארבעטער קאלאניאציע אין ארדישאל.

איינישאל שטייט שוין היינט און אונזאמאר פון ארדישן לעבן, און די ארבעטסנער ארדישע קאלאניאציע, ונקטט ווי יעדער ארבעט פראדוקטיווע שאפונג אונזערע אין לות — קען זיך דערהאלטן אין איר נאציאנאלן איד האלט און פארמעסטן זיך צו נייע דעראבענען נאר דורך דער אפבראיע צו און דערמיטקונג פון דעם נאציאנאל-סוכפאכטן ביישול וואס עס ניבן אונז ערך חרו און נלל.

אט דאס פילן מיר, ארבעטסנער און ווירכניא, וועלכע נרופין זיך אין דער לינע פארן ארבעטסדרן א"י, און ברענגען צום אויסדראק אונזער באהעפטונג מיט אייך, וואס זיין אפילו אר א סוכפאכטן אפען דורך דעם בא-שייערע קאלאניאטישן פראדוקט, וואס מיר שיקן איך אבער.

זייט אלע נעוים, האט דעראפאלט מיט אייער נעקסטער מיטעג, און קר מערדיג צוריק אין אייערע אינשפירענדע כוונות. באנייט מיט ערנסטוואס ווי שטענדיג די ארבעט פאר אונזערע נעמינאציע ארדישאל.

פאר דער לינע פארן ארבעט א"י.

יעקב רעניק, עסקאטאר

דער בריוו פון ה' מ. קאסטרוסקי צו דער מושבה-פיערונג מיטעג וונגע חברים:

עס טוט מיר באנגן, וואס איך קען ניט זיין מיט אייך ביים היינטיקן יום-טוב. איך מוז זיך אפגעבן אייך מיט אנדערע ארבעטן פון דער באוועגונג, און סעך, "דרור", איך מוז זיך אומקערן איצט צו די דאוועק ארבעטן. איר ווייסט דאך, אבער, אז איך בין מיט אייך, ניט נאר ביי דער פיערונג נאר איך די נאנע צייט וואס איך וועט איר דער מתנה, און וועט פראוויי זיך אינאנבן און לעבן פון א הוצווישן מתנה, איר וויפיל אייער בודאציקע דער ציאונג, איר סכבה און די מעגלעכקייטן דערלייבן עס.

א טייל פון איר האט צוואמען מיט זיך באמיט דורכצואמאן במשך צוויי וואכן און אינשטענדיג לערנען פון איינעק נעביטן פון אונזער תורה. מיר האבן זיך צעטענען מרס כל מיט די פראגן, וואס האבן א שויכות צו דער צענטראלער מיטעג פון דער הויכטיקער ארדישער וונגט — דער הלוציע, דאס וועט איר שווער צו דעם נעמלען ציל פון "דרור" — דער אומכיל-דונג פון א נייעם מענטש, ווירדן פאר דער נייער ארדישער נעגעלשאפט, די ארבעטער חברים נוצן אים די מושבה, כדו פארטייטן זייערע קענטענישן, פאר-עסקטיוו אונזער פריווייליקע דיסציפלין און שפירן די אינסטרומענטן פאר אונזער באוועגונג.

איר שטייט ערשט אלע ביים אנהויב פון וועג. איר פארשפאר איך איר בערשער דערפאלגרייכע פאר דער מושבה. מיר איז צו נאענט אלע וואס איר טוט דא. איר וואל טענען ווירן ווי א יטישער. איך בעט אייך, אבער, נע-דענקען אז איר הויכע איצט און ברענגען; וואס מער איר וועט לערנען, נע-מארטימן און ארבעטן איבער זיך, וועט איר אלע מער וויסן, ווי נרוים און מיר און שווער עס איז די תורה פון א אידן און אונזער צייט — צען ווי שוין עס איז צו מ'ראגן דעם שווער יאך פון אסטווי, צעלוערטיקן ארדיש — זיין און דער שווערער היסטארישער שעה וואס מיר לעבן דורך.

פארעכט ניט, אז מייענע פון אייך וועט ניט אויסלערנען דארט, איר איר וועט אלץ ווי צושטענען צום מאכטיגסטן איינער וונגע מוחות; מייענע וועט ניט לייזן אייערע פראבלעמען, אויב איר וועט אלץ ניט שאפען דערצו אלע אייערע כוחות, מייענע וועט אייך ניט דערפירן צום רובטיקן פלאץ אה מיט זיך די הכלי השעה פון אונזער צייט.

וואל דער באנער פון הנשפה בעצית זיין פאר אייך ניט קיין רעסארשער סערמיי, נאר אן אינחאלט און א עיקר פון אייער טאג-טעלעכען לעבן.

עס איז פאר איר אן אויפגעדערונג — פאר מיר א ברכה און א בא-ברידיונג.

הלוו עלה
אייער נעמטויער חבר
מ. קאסטרוסקי

Recibimos también saluciones pa-

¿Quién abrirá ahora el sendero?

El mundo está desde hace años desbocado en una carrera terrible y enloquecedora. Carrera apocalíptica, destrucción y muerte son sus divisas, y un estandarte carmesí de sangre está clavado en los pechos humanos y obscurece y nubla la vista de los hombres.

Nosotros, felices pobladores del hemisferio pacífico, contemplemos el cuadro con estupor y espanto. Un alarido de horror acude a nuestros labios, y el torrente pugna al borde de nuestros párpados. Marchamos impotentes los judíos, mientras en la otra orilla la bestia desgarrar la carne de nuestros hermanos. Apenas separados de ellos por un océano, pequeño hoy para barcos y aviones, casi oímos los gritos desgarradores. Nuestra nación peligra, nuestra labor vacila, pero no cesa. Hasta hoy, nuestra mollicie no fué afectada; nuestra comodidad jamás fué tocada cuando se nos requería. Apenas si dinero se pedía. Hoy ya no es sufi-

ciente con ello. La Historia exige hoy el esfuerzo de nuestro músculo y el tributo de nuestro trabajo, tributo menor que el de los hermanos en martirio.

Ayer apenas dimos una sobra de nuestro dinero. Decíamos: "Damos para que Eretz sea levantada para ellos, para los que sufren". Ya no hay ellos, Cenizas y brasas humeantes quedan del gran sacrificio, de la monstruosa orgía. Un

eco de dolor de las voces quebrantadas por el puñal de la bestia. ¿Qué diremos hoy? ¿Para quién será ahora Eretz? ¿De dónde surgirá el esfuerzo idealista?: ¿Quién retomará el hacha caída de manos de los jalutzim del ghetto, para continuar la brecha? ¿Quién hará surgir de nuevo el agua de la fuente cegada? ¿Quién seguirá abriendo el sendero interrumpido?

BEN AHARON

LA REDACCION CONTESTA

Simpatizante del Dror - Médanos. — A tu primera pregunta: Najum Socolow nació en Wiszkow, provincia de Plock, Polonia. — A tu segunda pregunta: El ischuv palestino cuenta con 615.000 almas. — En cuanto a tu tercera pregunta publicaremos una nota en uno de los próximos números, relacionada con la capacidad de absorción de Eretz Israel.

R. M., Villa Crespo. — Ben Gurión es el Presidente del Comité Ejecutivo de la Agencia Judía, en cambio Ben Zvi es Presidente del Vaad Leumi. Los dos son dirigentes del sionismo obrero.

MOSCHAVA

Qué lindo suena, ¿verdad?, más lindo sería participar en la moschavá

No puedo describir con palabras lo que para mí significaría ir a la moschavá.

Vivir durante tres semanas una vida disciplinada, semejante a la de un kibutz palestino; bailar y reír en las noches; reunirse todos alrededor de la medurá, bajo el cielo límpido y el compás de una fogosa "hora"; entonar una canción que encierre en sus palabras todo lo sublime, sagrado y hermoso que es ser sionista y vivir con la esperanza de ver realizado nuestro gran ideal.

Pero no es tan fácil como se cree el ir a la

moschavá, no se soluciona con preparar la valija, subir al tren y: ¡Frantschaft javeirim.

Hay muchos obstáculos que franquear, pues no todos nos comprenden y no todos nos quieren comprender.

Pero, yo me arriesgo más de lo debido y doy mi palabra de drorista que haré todo lo posible por vencer esos obstáculos y cuando me pregunten: —¿Sarita, vas a la moshavá?—, podré contestar con una sonrisa de felicidad:

—¡Sí!

Sarita Klarman.

Moisés Ville

chavá, pero queremos destacar especialmente una en la cual tuvimos el agrado de escuchar la palabra del compañero Nicolás Goldberg, de Córdoba, cuya actividad y entusiasmo, renovados año tras año, son una magnífica colaboración para nuestra Organización. El compañero Goldberg tuvo conceptos sumamente interesantes respecto a la obra sionista, al movimiento jalutziano en la Diáspora

y en Eretz Israel y a la Organización Dror, cuya labor destacó con palabras que comprometen profundamente nuestra gratitud.

También, en la misma ocasión, habló el compañero Kirchuk, presidente del Noar Sioni de Córdoba, quien firmó el pleno apoyo de esa entidad juvenil a la labor de las organizaciones educativas en general y de la Dror en particular.

UN GESTO DE LA BIBLIOTECA ISRAELITA

Por intermedio de estas líneas queremos dejar pública constancia de nuestro agradecimiento a las autoridades de la Biblioteca Israelita de Córdoba, que resolvieron poner a disposición de los integrantes de la Moschavá sus libros, por todo el tiempo que duró la misma.

Estampas Draristas

“... Y DE NUEVO LA MOSCHAVA”

—...Por qué no fuiste a la moschavá?
—Verdaderamente, no pude.
—Sos un tonto, si supieras cómo nos hemos divertido.

—¿Tanto?
—¿Y lo preguntas? Las bromas que hemos gastado, las guardias por la noche, las exploraciones... Pero, eso sí, hemos aprendido muchísimo; ya casi soy un jalutz perfecto y es entretenida la vida en las carpas.

—Si duermen tantos juntos, ¿cómo se aguantan?
—¿Qué estás diciendo? ¿Que no nos aguantamos? Bah!... puede haber algunos, pero la vida en común es muy instructiva, aprendemos a conocernos, a juzgar a las personas, a entendernos mutuamente, a consolarnos juntos, a ayudarnos los unos a los otros... en fin, si la primera noche y la segunda, nos es insoportable aquel compañero que, cómodamente envuelto en su manta, duerme sobre su catre, roncando a más y mejor, con la boca descomunamente abierta, pase; pero si en la tercera, el jovenculo insistiera todavía en entregarse a los reinos de Morfeo en forma tan ruidosa y poco elegante, entonces ya nos encargaríamos nosotros de sacarle ese irremediable hábito, mediante la aplicación de cualquier bromita accesible a nuestros medios.

—Ya entiendo, a ver, cuéntame algo interesante de la moshavá.

—Verás, una noche...
Y el muchacho se extiende en una prolongada relación de cuando sacaron a la intemperie a un compañero, el cual dormía como un tronco y allí lo dejaron, o de cuando lavaron los platos en el río, o de cuando hizo su primera guardia nocturna con el farol en la mano atentó a todos los ruidos de la noche...

Sí, como lo habréis adivinado, es la conversación entre un compañero que vuelve de la moshavá y otro que no pudo ir. Y este diálogo se repite decenas de veces. Durante medio año, las anécdotas pintorescas y jocosas circulan por todas partes, hasta que poco a poco se van olvidando y la otra mitad anual, transcurre entre pensando y haciendo planes para la siguiente colonia de verano.

Un buen día, uno entra al local, y le recibe un cartelito que más o menos dice así: “Compañero, prepárate para la próxima moshavá”.

El trabajo para la preparación del campamento no

se hace esperar; limpiar carpas, hacer utilizables todos los implementos de trabajo y cocina. Con el fin de juntar fondos (y aunque nadie lo crea, son bastantes necesarios y, digo yo, cuándo no lo son?); se venden bonos, y se organizan colectas y festivales. Todos estos preparativos se rematan con las charlas del menahel en las reuniones de tzofim y noar (menores y mayores, respectivamente); charlas que giran sobre la vida en la moshavá, a la que necesariamente se debe ir para conocer lo que es la vida en un kibutz.

Uno de los requisitos esenciales para ir a la moshavá, es poseer el permiso de los padres de uno y, atención lector, es aquí que se ve adónde puede llegar el ingenio de los compañeros para convencer a sus respectivos progenitores de que los dejen ir y, dicho sea sin querer ofender a nadie, hay ciertas personas que permanecen incommovibles ante las súplicas y razones que dan sus hijos. ¡Nada! Ellos no quieren oír nada de “aire puro”, ni de “vida sana”, ni de “mucho sol”, ni de “ensanchar los pulmones”, ni de “quiero ver las sierras” (este año la moshavá se realizó en Córdoba), nada, nada parece poderles hacer cambiar de idea, entonces se acude al menahel y, éste, junto con algunos muchachos mayores, o solo, va a entrevistarse con el padre reacio y sólo basta con que le diga:

—¡Mire, señor, los judíos siempre hemos sido desde el éxodo de Eretz Israel un pueblo fuerte mental y espiritualmente; nuestro dominio sobre artes y ciencias es reconocido mundialmente, y grandes sabios y genios de la humanidad fueron y son judíos, pero, no obstante eso, fuimos siempre escarnecidos e insultados y, antiguamente cuando nos insultaban no podíamos hacer tragar esos insultos en forma contundente, ¿por qué?, por carecer casi totalmente de fuerzas físicas, y la causa de ello era síd duda, el que los jóvenes pasaban la mayor parte de su tiempo encerrados en las sinagogas y “yeshives” rostros amarillos y cuerpos delgados por falta de ejercicios al aire libre y buena alimentación, cuerpo y mente sana, eso es lo que queremos, cuerpo robustecido por el trabajo de la tierra y lleno de salud y energía y la mente clara e instruida, imbuida de ideales imperecederos, para que la tierra de Israel esté habitada por una juventud competente en todo sentido, capaz de construir una nación, de gobernarla en forma ejemplar y acertada y de llevar con gallardía y honra el estandarte azul y blanco con la estrella de David. La moshavá es una academia, donde se aprende a ser judío, en forma amena”.

SABADO 3 DE MARZO, FESTIVAL DE PURIM

DEL K. K. L. EN “LES AMBASADEURS”.

VOCABULARIO HEBREO

A SOLICITUD DEL COMPAÑERO TOLITO PUBLICAMOS LAS SIGUIENTES PALABRAS EN TRADUCCION HEBREA:

Año	Schaná	שנה
Mes	Jodesch	חודש
Semana	Schavúa	שבוע
Día	Ióm	יום
Hora	Schaá	שעה
Minuto	Réga	רגע
Segundo	Daká	דקה
Domingo	Iom Rischón	יום ראשון
Lunes	Iom Schení	יום שני
Martes	Iom Schlischí	יום שלישי
Miércoles	Iom Revii	יום רביעי
Jueves	Iom Jamischí	יום חמישי
Viernes	Iom Schischí	יום ששי
Sábado	Schabát	שבת
Enero	Iánuar	ינואר
Febrero	Fébruar	פברואר
Marzo	Mars	מרס
Abril	April	אפריל
Mayo	May	מאי
Junio	Iúni	יוני
Julio	Iúli	יולי
Agosto	August	אוגוסט
Setiembre	Septémber	ספטמבר
Octubre	Octóber	אוקטובר
Noviembre	Novémber	נובמבר
Diciembre	Detzémber	דצמבר
1º mes	Tischrei	תשרי
2º mes	Jéschvan	חשוון
3º mes	Kíslev	כסלו
4º mes	Tévet	טבת
5º mes	Schvát	שבט
6º mes	Adár	אדר
7º mes	Nísan	ניסן
8º mes	Iyar	אייר
9º mes	Sivan	סיון
10º mes	Tamuz	תמוז
11º mes	Av	אב
12º mes	Elul	אלול

נזום... אבער וועמען וועט ער איבער ציינן?

—:—

שפילערייען, קינדערישע שפילערייען. עפעס מער ווי נאכווי דארף מען זיין צו ראייען אָן ס'איז אַ פראגע פון דעקלאַ-ראַציעס אָדער רעזאָלוציעס. דאָס בשעת מענטשן לייַדן, שפּיערן זיי אויף אלע שיינע דעקלאַראַציעס. ארץ ישראל איז פאַר לייַדנדיג אירן נעגאָרן דער סינאגים פון אַרדישער אַטמאָפּעריספּיעס, אַזן דאָס איז אַטוויכטיקסטן. און אויב דער דראַנג איז פאַראַן, וועט מוין עפעס קומען.

מעסטאראטן און נאך אזעלכע קאָמפּאָז פאַלטישע טערמינען?

וועלכער כּוּח — פרעגן מיר — וועט מען אירע צווייגן די אלע אירן, עמלוש-טע און דער ארדישער פּרויזיס, אַז זיי דארפן בלייבן ווייניגן צווישן די רומען נער, אונגאַרן, פּאָלאַן, בולגאַרן און די אנדערע פעלקער? אַכּתּ אַיז, אַז דער פּאַר-שטייער פּון „בונד“ איז לובלין האָט זיך שוין צוגעאויפּט. ער האָט, ווייזט אויס, מורא געהאַט טאַמער די אירן וועלן טאַקע אַף שנעל רעאַלויזירן וויער וואַנטש צו בויען וויער אייגענע היים אַף אַ נייער ערד, און ער האָט שוין מורדיע געווען, אַז „בונד“ וועט ווייטער באַקעמפּן צו-
פּעלקער און דערוואַרטן די גילסלעכע פּאַר-מענטן ווען זיי וועלן זיך טענען אומפּע-רן צוריק, און זייערע פּריערדיקע וואַונ-לענדער, יענע אירן וועלכע האָבן גיט געהאַט דעם גליק צו ראַטעווען זיך, ווי-לן ערשט אויפּן ווערן פּליטסום... קען מען דען פּאַרשטיין דעם אירדישן גורל?

אָבער צו ווימענס ווילן דאַרף מען האָבן מער צופּריוויל צו די יעניקע וועלכע האָבן גיט דערפּילט וואָס דאָס הייסט אַז זיינס גלות-איראַפּע אָדער צו יענע וועל-כע האָבן שוין געהאַט די אומגילקלעכע געלעגנהייט צו אַבערצייגן זיך, אַז סנאַח צו אירן האָט אַ שוואַכע שייכות מיט פּאַחמות, רעוואָלוציעס, רעזימען, פּאַ-
פּעלקער און דערוואַרטן די גילסלעכע פּאַר-מענטן ווען זיי וועלן זיך טענען אומפּע-רן צוריק, און זייערע פּריערדיקע וואַונ-לענדער, יענע אירן וועלכע האָבן גיט געהאַט דעם גליק צו ראַטעווען זיך, ווי-לן ערשט אויפּן ווערן פּליטסום... קען מען דען פּאַרשטיין דעם אירדישן גורל?

...און ניט קענענדיק געניסן פון א נושבה:

מיין האפענונג

א שיינע אונגס פון פילינג, היינט האָבן מיר געהאט א שיתה. און פיל זיך זייער מוטויג און באגייסטערט און וויל אלטרייבן פענס פאר אונזער עתון-מיר. אבער ס'איז שוין שפעט. שלאָפן דארף מען ניו. די אויגן ווילן זיך ניט צושלאָפן. ליג איר און זע ווי איין א נעפל א בייל פון דעם געלעבן אין דער מושבה.

א נאכט ג' שטיגע, עס שלאָפן שוין די פיינלעך אין זייערע געסטלעך, נאר די נאכטפלינגלעך זיי פליען נאָך און רוישן, זייער זושמען רופט ארויס א ווייסן אפלאנג פון די שיינע קארדאבער בערג, אן אפלאנגט וואָס מיטט זיך צוזאָר מען מיטן געזאנג פון די מושביסטן.

זיי זייגען ניט מיר. גרעט אַיטס הויבן זיי אן זייער אונט. אַטש הערט זיך א געשריי פון איינעם: הברים למורה! מען זעצט זיך גלייך אויס ארום דעם פיערע און עס הערן זיך די עטלאנגאליש-אויסגעזויגענע טענער:

ארום דעם פיער,
מיר זיינגן ליער...

אין דעם מאַמענט זאָפן זיי איין אין זיך דעם ארץ-ישראל'דיגן גייסט, די טענער פון ליר שוועבן צוזאָבען אין דער לופטן מיט די צונגן פיערע וואָס רייסן זיך פון דער מדורה און פארנייקן זיך גרענעץ-וואו ווייט...

עס איז שוין שפעט נאָך האלבע נאכט. מען דארף זיין שלאָפן און צוזאָממען כוחות פאר דעם נייעם פאָרגענדן סאך וואָס וועט נאָך באַלד אויסגיין. אָבער פאָרן שלאָפן גיין, כאַפּט מען נאָר אריין א לוסטיקן, היראָ" ארום דער מדורה און עס דובט זיך אויס, און אויך דיר פיערע שפּרונגס ריטמיש מיט די סאָנענדיקע...

איר האָט, צו דעם קומענדיג יאר וועל איך אויך קענען ביוויין א מושבה און זיין א רינגעלע אין דער קייט פון "היראָ"...

מימטשע זינגער

מאָזעסווייל, פעברואַר 1945.

מאמע פארשטיי מיר!

— נו, שבע'לע, דו פארסט אף דער מושבה? — פירענט מיר דער חבר ליפא.
— אַך ווייס נאָך ניט — ענטפער איך אים מיט אר-מעט — אַך ווייס ניט...

בנאמנות ווי איך פארשטיי ניט פאר וואָס מען לאָזט מיר ניט פאָרן אף אונזער מושבה אין קארדאָבא, טאג און נאכט דערקלער איך מיין מאמען וועגן דעם לעבן פון א מושבה, כאַפּט — דעם אמת זאָגנדיק — בין איך נאָך קיינמאל אף קיין מושבה ניט געווען. די הלוציערע כביב, די וואָכן אין וועלכע מען טראכט און לעבט אין הלוציער ניכט, אַרומגעניגלט מיט דער שיינער נאטור, פלאַנצט איין א גייעס ניכט אין אלע חברים. ס'איז דאָך אין נאנצן עפעס אנדערש!

— זעסטו דען ניט, מאמע, אז די מושבה פאָדערט מיר? דו זעסט ניט, מאמע, די פלאַמטן פון דער מדורה, ווי זיי באַשייענען די פּוטיטער פון אונזער יונגט. א שטומע באַניד סערונג פאר זייער הלוציערן זעג איז אויסגעקורעט אין זייער רע פּוטיטער. קען מען עס דען שילדערן מיט ווערטער? — מא-פע! א מושבה איז דאָך א ווינקעלע פול מיט הברשאפט, א קליינע היים אין וועלכע מען איז סמיים די מצוה פון "ואהבת לרעך כמוך", און ווען מיר גרייסן זיך צו זיין דער געזעצקען, אף אונזערע אלעמענס פלייעס לינגט דער גרויסער אוואנגארד פון אונזער פאָלק, דארפן מיר און דער מצוה חוב צו מאַכן פלאַטערן פונדאטיני די פאָן פון ישראל, וואָס אונזערע ברודער האָבן טעמנדיק פארטיידיקט ביזן קורזש השם. ערפאר בעט איר דיר, אימעט, ווען עס איז פאראן די געלעגנהייט צו פארוויקלעכען א טייל פון מינע הילומת, פאר וואָס זאָלסטו ניט פילן דרין טונדט האַרץ? אף וואָס זאָלסטו מיר פאָזאָגן מיין בקשה צו געניסן פון א מושבה?

שבע'לע זאָלאָוויק

מאָזעסווייל, פעברואַר 1945.

וויילן קאָנצענטרירן זייער לעצט ביסל ענערגיע, כּרִי אַפּצוראָטעווען א פאר יאר פון זייער לעבן. און מאַרענד זייער מאַרענד: זייער זיי אומגאַמאַל די אַרזי דעם מענטשן? האָבן זיי אפּשר פאַרלוירן קעם חוש פאר פּריוויטעט די דאָזיקע איר, נאָר אזוי זיי לירדן? ווייל אויב זיי פאַר שטייען טאקע וואָס דאָס הייסט אוינסן שטרייטן, אז פאַר וואָס ווילן זיי אנט לויפן פון אייראָפּע פאַר וואָס רייסן זיי זיי מיט זייערע לעצטע כוחות צו די טויערן פון ארץ ישראל?

און נאָך אַ מאָל מאַרענד: די אַלטיס וועלכע האָבן נאָך אָפּטייעט צו פּוטיט-לויפן פון אייראָפּע אירער די שווערע פאַרהאַנגען האָבן פאַר זיי פאַרשטייען דעם וואָס פאַקן שוין זייערע וואַנדער-

אנטלויפן

אין פאַרלויר פון אייניקע יאָר איז דער פאַרהאַנג פון אייראָפּעאישן קאָנצענטעט געווען אַראַפּעקלען. געוואוסט האָבן מיר פון אונטערדירשע ידיעות, אז הינטער די שווערע פאַרהאַנגען שפּילט זיך אַפּ א בלוטיקע דראַמע פון מענטשן וועלכע ווילן לן זיך ניט נאָכגעבן דעם געכאַפּט און מאַרד און פאַרן מיט זייער כּהונתן אפ-שר... עפּלעכע יאָר זיינען פּירבּיי מיט גע-ראַנקט; מיר האָבן ניט געוואוסט צו עס איז נאָך עמיצער פון אונזערע פאַרבלבן דערט, הינטער די פאַרהאַנגען, און ווען חער טאג, ר"א איז ערקלער געקומען און די בימה, און עטוואָרן א באַלעכט פאַר יינאמיט, האָבן מיר צוגלייך מיט דער

ראש השנה לאילנות, המשה עשר בשבט

(געווינדעט די משבתיקין, "דרור" תש"ח)

אונזער ליבער פריינט ה' ז. לעבעדיקסטן פון פארדאבא, האט אונז אויבער-געגעבן דעם פאלגענדן ליד וועגן המשה-עשר בשבט, וועלכן ער ווירדעט אונזער ועקס-טע מושבה. מיר ווילן דא באטאָנען אף דער טייער סופסאטייע וואס ה' לעבעדיקסטי האט זיך דערוואָרן ביי אלע אַנטיילנעמער פון מושבה, וועלכע האָבן אין אים געזען אַ האַרמאָנישן סעטעז פון וועגנווייזער און חבר.

קומען אלע אין די יערות,
יעדער איינער ווכט זיין בוים —
צו בלעטערן אביסל געשיכטע
פון דער אלטער גלות-היים.

און שושקען זיך די בלעטער,
זיי מדי'ען זיך אין דער שטיל
ווי באשיצן די באווער
מיט זייער שאַטן קיל.

לאָמיר זשען זיין געטריי
צו די בויםער פון זיך וועלדער
און פאָרנעמערן זייער ריי —
זיי זאלן בלייבן א דורות-געשיכטע.

ז. לעבעדיקסטי.

פארדאבא, המשה עשר בשבט, ה'תש"ח.

דאָ קען דער סעמינאר נעבן דעם נויטר
קן שטויס צו פארטימפונג. מיט פולשטענדי-
דיגע נייע חברים קען מען עס ניט דער-
ברייכן.

די חברים וועלכע האָבן שוין געזע-
כט אין "דרור" האבן דערשפירט אז
אונזער וועג איז א שווערער, דער לימוד
פון ארבעטער ציוניזם צוזאמען מיט דער
דעאליאָוירונג פון דעם זעלבן איז ניט אזוי
לייכט; מען מוז פאָרערן דאָס מאַסטי
מאלטעטע פון זיך אליין, ערלעכקייט צו
זיך אין צו דער אַוידיע, מען דארף פילן
די אַהיות, פאָנעוועל אַזעס — ווען מיר
שטייען פאר אַנטייערנע פאָרענדונגען.
אונזער אָרגאניזאציע וואַקסט און
ברייטערט זיך אויס, נייע כּניסים ווערן
געשאַפן. מען דארף אומעטום אַייביגעני
גען דעם נייעם וואָס עס האַט געהערשט
אָף אונזער סעמינאר. עס וועט אין נאָכן
דערשיינען אַ קאָספּיליציע פון אלע אַר-
בעטן וואָס זיינען צוגעגרייט געוואָרן און
דאָס וועט מענען דיניען אלס פּעסערילא
פאר אלע מנהלים און עלטערע חברים.
לאָמיר האָפּן, אז עס וועט אונז אין
פּעסענע חשיבים געלונגען ווידער צו אַר-
מאָנירוון אַ סעמינאר וואָס זאָל אונז
העלפן פאַרענען דעם וועג פון "דרור" צו
הנשטת עצמית.

לאַהקע

פאָעטשויל, פעברואַר 1945.

אונזער סעמינאר

געווינדעט געוואָרן די פּראָגע פון
ה ד ר כ ה, די מעסאָרן פון אונזער
צרבנט להבא, און די שיתות האָבן
ווידלעך באוויזן צו פארענטפערן פיל
פראַגן וואָס מיר האָבן זיך געשטעלט
כּמשך דעם לעצטן אַרבעטס-פּעריאָד אין
דער אָרגאניזאציע.

חברים האָבן מיט דעם גרעסטן אין
אויפריכטיקסטן אינטערעס גענוסט גע-
טראַכט און געפּרוּבט לערנען אונזער
שווערע תּורה. שוועריקייטן ביים לער-
נען האָבן ניט געפּעלט, פאר פיל די
פּערזאָן וואָס האָט געשטערט דאָס באַנדי-
פּען זיך ווי געהערקט מיט דער ביבליאָטאַ-
רע וואָס מיר האָבן געהאַט. דאָר האָט
מען געאַרבעט אויבער זיך, שטויבעדיק זיך
אף דעם אינהאַלט פון דער צענטראַלער
שיחה — וואָס איז געגעבן געוואָרן יעדן
פּערזאָן — ווי אויך אף אייגענע ידי-
עות.

אף ווייטער דארף זיין פּלאַר, אז צו
אַ סעמינאר מוז קומען אַ מער מעלעך-
ציאָניסטישער עלעמענט. מיין אינגאנצן נייע
חברים קען מען ניט שיקן. מען דארף
שוין האָבן דורכגעמאַכט א געוויסן פּעך
ריאָד אַרבעט אין דאָר אָרגאניזאציע.

שיינער בויםער, גרינע בויםער,
געפלאַנצט אף דער הייליקער ערד;
איך בין איינער טרייער שומר,
ווייל איך וויל אויך וועט.

יעדער בויב איז א ווען;
ער טראַכט אין זיך א נשמת;
יעדער בויב איז אן אַנדעקס,
פול מיט פּרייד און נחמת.

איך זע — נאָענט איז די צייט שוין
עס קומט דער גרויסער וואונדער;
פון אלע עקן ציען זיך אַהיים
צעווייטע, צעשפּרייטע קינדער.

עס איז פאָסטיק, אז דער סעמינאר
וואָס אונזער אָרגאניזאציע האָט דורכגע-
פירט היינטיקס יאָר אין נייסט פון מיט
בה, זאָל באקומען די נויטיגע זעלבסט-
קריטיק. ווי באקאנט, שטייען מיר היינט
פאר א גרויסען ריזיווענעריזם פון סט-
היים, וועלכע זאלן קענען נאכקומען דעם
וואָסס איז דער אָרגאניזאציע, און עס
איז דערביי געווען זייער אפּפּלאַז די
דעאליאָוירונג פון א צוויי וואָכען פּערמא-
נענטן סעמינאר, געבנדיק א מעלעכקייט
די חברים פון פארשיידענע עלטער צו
פארטיילן זיך אין די אירעלאַנדישע און
דערייערע פּראָבלעמען פון אונזער
כּאָעוונג.

דער אויסגאָרבעטער פּראָגראַם איז
געווען דעם אַמבעקטן צוגעפאַסטער ווייל
ער איז געווען געצילט צו לייגן א פּונדאָר
מענט פאר אונזער ווייטערדיקער דערציר-
ערשיער ארבעט. דער גרעסטער טייל פון
די פּרעזן וואָס מיר האָבן באהאַנדלט
אין די צוויי וואָכן זיינען דירעקט אַדער
אומדירעקט געווען פאַרבינדן מיט דער
באַרעקע פון דעם 5 ל ו ת וואָס
דארף זיך מען געענטפערט ציל פאר
אונז. פיל אויפגעקוואַקייט איז אויך

צו אידעאישער פארטייטונג פון אונזער באוועגונג

אויספילענדיג, האט ער קודם כל בא' שטיקטיק די נויטונגדיקים — אין די געזעלע מעלעכטיים — איינשטעלן אין "דרור", די נעוואוהייט אין די פראק' טיפ פון מיסטעמאטישן לערנען — א זאך וואס איז אזוי נויטיק אין אונזער באוועגונג, און באזונדערס אין דער ארומ-געבינדער אידישער סביבה.

עס האבן זיך פארשטענדלעך, ארויס-געוויזן כולטער ווי אין דער טאג-טעגלעך' כער ארבעט א ריי פלעקלען און בלויון פון אונזער עטימיקים. אבער גלייכצייטיק האבן מיר פעסטגעשטעלט, אז מיר פאר-מאגן די כוחות און דעם ווילן צו בייקע-מען און אויבערערן די הארציקע פעל-לעך.

דער וויכטיקסטער אויספיר אבער פון דער מושבה איז פאלגענדער: די אידעא-שע פרנסעאייזאציע פון אונזער באווע-גונג שטייט ניט אין איינפלאנג מיט איר פראנצואזישעלען וואוקס. אדאז' ליגט די שולד נאך אהן: די שוודערשע-עולד ניט נאך אהן אונז; די ארבייטע-מען עס עס הארציק וואָס הערשט אין ברייטע-קרייון פון אונזער ישוב; די פלערהאפ-עט אידישע שולד; די מיסצאציונע צו אירש און בימלא צו פולווערטטיקער איר-דישער כולטור אין נרויסע טיילן פון דער-יונגט — דאס אלץ ווירקט גענאטיוו אף דער אידישער אויסבלונדע פון דער-יו-נגט וואס קומט אין אונזערע רייען. דאס אלץ באהיינט אונז אבער ניט פון איר-רוה פאר דער לאנע, ניט פון דער פליכט

די נאך וואס דורכגעפירטע זעקסטע מושבה אונזערע און געווען אין פיר-הוי-זיכט א וויכטיקער עמא אין דער ארגאני-זאציאנעלער אנטוויקלונג פון "דרור", אין ארבעטניגע צענטרוילן דערפון וואס די טעכטיגע ענגלישע נעמאכט געווארן באהיינדער בעסטע ווי אנדערע יא-רו, און די נאך הויכע סומע וואס די מושבה הא אונז געקאסט אין מיסעמט געשאפן געווארן דורך דער יונגט אליין; עס האבן זיך באטייליקט ארום 200 יונ-געטעליכע פון 14 סטופים, צווישן זיי איר-ניקט נייט, וואס קומען צום רעשן מאל אף א מושבה — און מיט קליינע אויט-נאמען האבן אלע גלייך זיך איינגעבר-עט און אונגעלעכט אין דער דאזיקער יונגטערעפולקייט; דאן, דאס וויכטיקסטע די מושבה איז אָנגעפירט געווארן מיט אייגענע ציעלסטן, א סך זעלבסטבא-וואוסטע, ציעלסטיקער און דערפאלגרי-כער ווי, די פארקוטע מושבה ביי דאזיאיי-דאס אלץ ווייזט, אז די ארגאניזאציע איז גיט נאך ארבייטענאכט און צאל, נאך דאס האט זיך אויך סמאכיליק איינגעלע-באקומען דעם איינציקן צוואגסשולד, פארמיטלט א צעל' אָנפירנדע חברים וואס יינען אונטערגעוואקסן אין די אייגענע און און קענען שוין אריבערגעבען די אחריות פאר דער לייטונג און דער-ע-אלייזונג פון נאך וויכטיגע ארבעטן.

וואס נעמט דעם סעמינאר, אבער וועל-כן מיר וועלן דארפן רעדן באזונדער און

צו זאָהן פאר אויספילן די בלויון, וועל-כע דער ארום לאזט אין דער קולטור, באוואוסטמישן פון אונזערע מיטגלידער, אונזערע חברים — פהתח, די אסמנטי-דער און באוואוסטמישקער — ארענט-רין זיך נאני גוט אין די אלגעמינע פראק-בלעמען פון דער באוועגונג; עס פעלן זיי אבער סיסטעמאטישע ידיעות פון איר-שער געשיכטע, פון דער געשיכטע פון ציוניזם און פון דער אידישער ארבעט-שאפט אין ארץ ישראל, פון דער איר-שער ארבעטער באוועגונג אין דער וועלט, מיר שטייען אלאז פאר דער געמאר איר-ען צופאלן אין דער איראקאלאָגאָיע אבער קליינעריקער פראזעאָלאָגיע אין וועלכער עס צייטענען זיך אויס צום נרויסן צו-ידיעות הויכע-קרייון פון דער ציוני-טישער יונגט אין לאנד — און וואס וואלעלע נעווען ניט נאך קענן אונזער-ע-דיענאציע אין דער דערציאונגס-אר-בעט, נאך ממש שערדעך אין טאקטישן הויכטיג: איך בין איבערגעצויגט אז דער לפי ערכיקער דערפאלג פון "דרור" בין איצט שטאמט דערפון און מיר שטעלן די חברים ניעסערע פארעוועגן, מיטן-אויס שטודיע דעמאנאציע און זיינען "רובעטע" אין אונזערע מעטאדיק, דער-דאזיקער וועג דאריבער אָפנענדיג און פער-עקצאָיאַטור ווערן!

עס איז אבער דא א געביט, וואס ווערט געוויינליכע פארנאכטליכטיקט אין אלע אר-בעט צווישן און אונזער ארבעט. דער געביט פון לעמגעטראן אירדישן וויסן, פשוט וויסן און קענען די אידישע ליטעראטור, דעמאנאציע און געשיכטע, אונזער, דאס "מיר", די תורה פון אונזער באוועגונג איז א צונוואקסן פון דער אידישער ווירק-לעכטיק אין איר נאנצער קאמפליצירט-סייט, און איז געבויט מיט די לעמגעט-פון דער נרויסער און אלטער אידישער קולטור; עס איז, אזוי צו זאָהן, די "מיר-פער-סטרוקטור" פון אירדישן באוואוסט-זיין און אירדישן גיטטישן שאפן — און א סופערסטרוקטור פון קענישן רובטיק פארמיינט און ב' א ע ר ש מ ווערן פירער ווי עס ווערן ניט דורכגעארבעט און פארמיינט לכל הפחות די עלעמענ-טארבעט און וויכטיקע סידורות פון דער קולטור געביידע, אף וועלכער די ערשטע שטיצע זיך.

דאס וועט איצט דארפן זיין די וויכ-טיקסטע אויפגאבע פון אונזער ארגאני-זאציע אפן דערציערישן געביט.

אין דער ארגאניזאציע

- במשך דעם לעצטן חודש האבן זיך אלע סטופים אָפנענעבן מיט די צונוי-רענען צו דער מושבה און נעמענדיק אין אכט, אז א נרויסער טייל איז ארויסגעפארן מיין קאָרדאָבא, האָט זיך די לאַקאלע עטימיקים כעמען ווי אָפגעשטעלט.
- אין דער מושבה האבן זיך באטייליקט חברים פון 14 פונקטן: ב. אירעס, ו. אלסינג, לא פלאטא, ב. בלאנאק, דאזיאיי, סאנטא-מע, סאנטוול, נירוביקא, קארדאָבא, סוקומאן, סאלטא, סאנטיאגא דעל עסטערן, פון-טא אלטא און ע. סאראיו. עס האָט געשעלט די חברים פון מעדיאַנס און כענ. ראָפא. דריי חברים פון שילע האבן זיך טיילווייז ארגאניזאציע אין אונזער מושבה. מען דארף נעמען אין אכט, אז אונזער באוואוסטע און שילע האָט הויזאָר געמאכט איר ערשטע זעלבסטשטענדיקע מוש-בה. אויך אין ארגאניזאציע האָט, "דרור" געמאכט די ערשטע מושבה, די לשכה מביחית האָט דעלעגירט ארונצו דעם ח' י. פאטאציע, די דע-וולטאטן פון ביידע מושבה וועלן זייער דערפיינערע און מיר שיקן אבער אונזערע אויסגעדיישע חברים א הארציקע אנטעוועגונג פאר זייער איניציאטיוו.
- אין איינעלע ארום וועט דערשיינען דער ערשטער טייל פון די לעק-ציעס און פארטיייענע וואס וועלן נעמאכט געווארן אין דעם סעמ-נאר פון דער מושבה, אונטער דער לייטונג פון ח' מ. קאסטרנינסקי. דער צווייטע וויכטיקסטע סעמינאר האָט ארויסגערוּפן ביי די חברים א נרויס-אויסערע.

מיטן כוח פון תל-חי

(צום יארטאג פון יוסף טרומפלדור אין זיינע חברים) פון מרדכי קויפמאן

25 יאר זיינען שוין פאריבער פון זיך גען — מיט הלוצישן בלוט — נעהיר לופטן טאג, אין וועלכן מ'זיינען העל-בריש געפאלן יוסף טרומפלדור און זיינע חברים בני דער פארטיידונג פון תל-חי.

וואס מער מיר ווערן דערווייטערט פון דעם העראישן דאטום, אלץ פאלערע ווערט פאר אונז היינט דאס שרעקלעכע ביזל פון יענע קריטישע טעג, וועלכע האבן ארוםגערינגלט די הלוצישע פאזיציע פון גליל העליון ווי א דעם פארניש.

דער וועלט קרוי אז פארנדיקט. מיט ערשפיענדיקע הארמיטן זיינען שוין אף איראפעאישע טאלאנטפולערע פאר-טומט געווארן, קעמפער פולקער פון נעבטן פארבינדער זיך, טויזנט יודיקע ערשטן פאלן אונטער דעם מענטשן פאלקס געשרי, וואס פאָדערט פרייהייט, געוועלשאפטלעכע און פאציואלפאליטישע דערושעלע פון דורות ווערן ווערן נאכט ליקווירט און א מענטשהייט — גע-טוכלט אין זיכע בלוט שטייט אויף צו א ניי לעבן אין איראפע, זעכער אנדערש אין די פאנארע פון ארץ ישראל; אן ארומשטע אומפאלקער לאנגע דער נאט-זעך גליל העליון — א מעלה פון פארטיי-לאנגע קריג, אומשטום — טויזנטער בא-וואפענט מברך סונדער, אראבער און כע-דזינער, וואס באפאלן און טעראריזירן די ארטישע פאָלעסלעך. און ערנסטע סכנה פון הורבן און בלוט פארניסט דרעסן די הלוצישע פונקטן ביים צוויי-גלעב פון ארץ ישראל. דער ישוב אין גליל איז קליון און — אויסער די אר-בעשער — ניט דעצירירט גענום אפאקא. אן צאל העלבער קריטישע זעך האבן א לירי-גע צאל ארבעטער הלוציון און פארשע-טיקט מיט גרויס עקשנות אין די כפר-צות פון תל-חי און כפר נלערי; איינזאם אירומגערינגלט מיט גוט באוואפענטע ארא-בער, דערערע, אפגעשניטן פון דער בריי-טע וועלט. מיט ווייניק וואפן און נאך ווייניקער פראוואנט — אן דער פלעג-טעטער אויסזיכט צו געווינען דעם קאמפ.

פון קעניג פייוול אָדער פון אן אנדער-דער עמיר, אויב מען וועט אונז באפאלן, וועט מען באפאלן כסדר און אן א סוף, אויב מיר וועלן פאלן אין גליל העליון, אויב מיר וועלן און דערט אוועקגיין. — וועט דער אפקלאנג פון דער זאך דערגיין ביזן מברך פארטער ספלה דערט וועט באדייטן אן אנהויב פון אן אלגעמיינעם אַנגריף אף אונ-זערע פאָזיציעס אין גאַנצן לאַנד.

דער נייער איד, דער קעמפער העליון, וועלכער האָט זיך באנייט דורך ארבעט און זיך באשריט פון גליל דערער שטעט — קאן נישט און וועט נישט איבערלאזן אף העק די פאָזיציעס, וואָס ער האָט מיט זיין בלוט און שווייס געשאפן, יוסף טרומפלדור אָן זיינע נכורים האבן זיך געשטעלט אף די וואָך פאָסטנס, ווייל דער נאָצער ארבעטער צובר אין לאַנד האָט — דוקא אין יענע טעג פון יאָוש און קאַנפּווע — ארויסגעוויזן א טיפע פארשטענדעניש פאר די לעבנס אינטע-רעסן פון ציוניזם. ניט סתם גבורה האָט באוואוינט צו פארטיידיקן תל-חי. די 5 השימדיקע ועלכסאייאָפּאַפּערונג איז געקומען פון דעם באוואוסטן:

אז דעם אַרם פארלאָזט מען נישט און אף דאָס אויסגעבויטע איז מען נישט שוטר, ווייל, נישט אזוי לויבט וועט פארלאָזן דער אידישער ארבע-טער זיין ערד, וועלכע איז אַנגעזע-טיקט מיט זיין שווייס אין בלוט און דורך דער העראישער פארטיידיקונג פון תל-חי איז נאָך אַמאָל באשע-טיקט געוואָרן אונזער אייביקער אמת און נאָר דער הלוצישער ציוניזם פון שאי פונג, נכורה און הנשמה וועט ברענגען די פולע אויסלייזונג פון אונזער פאלק.

תל-חי — יעדעס פּאָל האָט זיין עקסטרעם פון איוון און בעטאָן, אָבער אונזער נייע מ.ס.ד.ה איז קאָנטראַר אירע געוואָרן פון פּיאַנערן מיט גרויסע

דערלויבערשע אידעאלן אין די הערצער, פאר וועלכע זיי האבן מקריב געווען זייער ערע יונגע לעבנס אפן הייליקן מוכב פון אדרישער נציאָנאַלער און פאציואלער באשרייאונג.

תל-חי — האָט אין יענע טעג אַפ-געטראַכטן דעם אידישן ישוב פון חורבן און שטאַנ-דערווייטע דעם גאַנצן פון אונזער אומה און אייביק גרויס געמאכט דעם ערוואַלצוואַנגערן כוח פון ציוניזם. תל-חי — האָט מעגלעך געמייכט די העלדערע פאָרברענג פון הניחה, די לעגענדע פארטיידיקונג פון מירת-צבי, דער לעבנסשטיין און הלוצישע דעראַקטן וואָס באַהערשן היינט דעם רוב פון און-זער וועט זינען דעם העראישן אויפשטאַנד פון זינע געטאס און מייט-לאַנגן, כּפּע-ציעל אין וואַרשעווער געטא, דעם פאַר-טויט און די סאַניטלעכע פאָזיציעס — דער ראַבערונג אין ארץ-ישראל.

תל-חי — האָט באוויזן א דעם-נס: פארוואַרלט אונזער דורות לאַנגן פאמיליין טרויש השם אין אן אקטיוון קאמפ קעגן אלע כּנעווער, וואָס געפּניטן זיך און אונזער נאָלע-וועג. די אויס-שולונג פון נייע פארדען הלוציעס אין די כּשרה פלעצער אין די פאַרמירונג אין ארטישע בריגאדעס זיינען די בעסטע ערות, און די נאָרדענע קייט פון נכורה און הלוצישע מעשים איז נישט אכער-גערויבן געוואָרן.

תל-חי — דאָס איז די ביווערע און עספּערע הסתדרות העובדים — די גרוי-טע וואָלן פון וואַנען אונזער יונגע אין צוץ ישראל כּפרט און גלות שעפט הלע-צישן באוואוסטיוון, העלדנטום און נכורה-טאט.

תל-חי — דינגט היינט — אין 26סטן יאָרטאג און אויסשטעלעכען יוסף טרומפלדור און זיינע העלדן — אלס א לויבס-טורם, וואָס ווייזט אונזער יונגע און די הויכטע שרעקע פאָסטנס דעם דאָר-דקן אָבער איינציק פאָמטן וועג פון הלוצישער יצירה און קריכטנפולער הנשמה.

די לשכה מרכזית פון דרום, דרוקט אויס איר האַרציקן אַמיליע די ח"ה דר. וואַקאַש, דר. ליבאַקאוויטש, גאַלדבערג, באַראָן און פּאַמיליע לעבניקסי (קאַרדאַבא) מאַר זייער טיפּטיקער קאַפּעראַציע מיט דער מועצה פון דער זעקסטער מדינה.

דורך די דאָזיקע שורות ווערט אייך איבערגעשענקט און אויסדרוק פון אַנערקענינג צו אלע איינטימיגקייט, וועלכע האָבן זיך געגעבן שיקט מונדלעך אָדער שריפטלעך זייערע באַגריפּונגען צום פּיטערלעך אַקט, וואָס איז פאַרנעקומען אַף דער מושבה, דעם 28-ן יאָנאַר.

די באַמייאונגען פון אונזערע שרייבס דינען אונז אלס פּסימול ביים פּערזינל אונזערע דעריבערענע אויפגאַבן.

די ווייניקער פראוואנט — אן דער פלעג-טעטער אויסזיכט צו געווינען דעם קאמפ. אכער אין זייערע אידען האבן נאך מענטשן אפגעלענגען די ווערטער פון די ארבעטער פארשטייער אף דער זיינען פון „דער זמני“ און די העכסטע אויב: טאגן פון דעם אלדי-שטארקלין איינזאם: מיר, לעבן אין א לאנד, וואו נאָר אונז זען פאקטוישער כוח און אונזערע ממשותדיקע פאָזיציעס אַנטשיידן דעם גורל, און נישט דעקלאראציען

פארנאוואל און פורים

זיכער איז עס ניט דער איינציקער פאל ווען אירן טאנצען און פרעמלען חתן נות אומגעשטענערהייט. ווען מיר זאלן וועלן אויסבעטען אלע פאלן, וואלטן מיר בארארשן איינפירן מאנאטלעך א רפעציעלע אפטיילונג אין יעדן נומער, "ונגט אראנאמארד" און פרעגן שפוט אן א צאל.

אויב מיר דערמאנען איצט זיך אזא פאל, אז עס דערפאר ווייל דאס האט צו טון מיט די וונטלעכע און אויזער עלטער. עס האנדלט זיך וועגן אראנאוואל, וועגן זיין פריילעכקייט און וועגן זיין אויסגעלאסקניט וואס קלעפט זיך מער צו דער יונגט ווי צו עלטערע מענטשן. ארישיע וונטלעכע נוצן גאנץ פון אויס אז שפרינגט געלעב-הייט, האט א גרויסער טייל ווייס דורף זייער נאט, אז די געשיכטע פון אראנאוואל איז א טרויעריקער קאפיטל פאר אונזער פאלס. אבער מיר וואלטן אפשר אנגענומען א פול מויל מיט וואסער און פארשוויגן אפילו דאס, ווייל מען קען דאך עס פארעמפלען מיט די זיינע ווערטער פון "שטראם", "שוואכקייט", "אסימילאציע" און געלעכע ווערטער וואס וועגן אונזער חסנות און די שוואכע אומבאשיצענע (בעיקר) ארישיע קינדערלעך.

ווי נוצאנט וואלטן מיר געשוין, ווייל מיר זיינען שוין געוואוינט צו די דאך זינען פארשיטענע, אבער עס איז פאראן א דעטאל, וואס לאזט זיך ניט פארשוויגן, און דאס איז וואס מען וויל איינזענען אראנאוואל אין די ארישיע טראדיציעס. אט דאס איז שוין גארנישט פוין. ווען א וונטלעכער טאנצען און שפרינגט געלעב-אראנאוואל, דארפן מיר צישאלקען מיטן קאפ, מוז א קרעכט און נייך ווייטער, אויב מיר האבן ניט פוין האפענונג אויס צו ווייזן א צווייטן וועגן, אויב, אבער, א חוצפה. די מער וונטלעכער קומט פארווען זייער אראנאוואל און דער קאנטע פון א נוצער פורים, דאס איז עפעס מיט ווי א חוצפה: דאס איז א פעל-שונג. מען נעמט דעם פורים און מען קומט עס אבער לויט דער קאנווענציע פון אראנאוואל. טרעפט א יאר ווען עס קומט אויס אראנאוואל צו דער זעלבער צייט וואס פורים, דאן איז דאך נישטא וואס צו רירן. ווער קען דען קאנזאזן יא די פרייה ווי אונזער יונגט איז ניט צוליב פורים נאר טאקע צוליב אראנאוואל? אונזערע אונזערע בחורים וועלן זיך שווערן אז זייער באמנות, אז זיי פוירן המט מפלח אויב ניט עפעס אנהערש. אבער דאן ווען די צייט שפילט ניט צו זיי גאט און אראנאוואל קומט אויס א פיר וואכן פריער, קענען מיר ערשט זען ווי מען נעמט אונזער פורים און מען מיינעט אויס אלס... המשהער בשבט.

דאס איז ניט גלאס פוין אראנאוואל וועלן ווען: אזוי איז טאקע געשען היינט מיט א יאר און כ. איירעס מיט אונזער ארישיע יונגט וואס כאפט זיך צו מיט אזא פוין אייפער צום "פורים", אז מען מיינעט אויס גאנצע צוויי חדשים, אז ער פאלט כמעט צוואמען מיטן "סדר" פון פסח...

ריידן קענען מיר גארנישט. די זעלבע אראנאוואל זיינען דעם דאזיקן קאמענט-סאר, טאקע אפשר ניט אין זייערע הענט פוין ווארט, אבער אראנאוואל זיך אין קורצע ווערטער פון הארצן, האט מען געדארפט, און דאס האבן מיר נעמן.

ראובני

זארגן דעם אומער מיטן נויטיגן מאמע-ריאל, כדי מיר זאלן ווירקלעך זען דער זיידע אונזערע אונזערע אונזערע אין דער מעד-לעך קאנזעסטער צייט. מיט אזא נעדראג וועלן מיר אנהייבן דעם ארבעטס-יאר נאך די ראש-השנה דיקע מושבה-טעג.

מנחם

דער לאמין - אמעריקאנער ציוניסטישער קאנגרעס און מאנטעווידעא

שבת דעם 10טן מערץ וועט אין מאנטעווידעא דערעס נט ווערן דער קאנגרעס פון דעם לאמין-אמעריקאנער קאנסטי-ענטס. עס איז דער ערשטער פאל ווען עס קומען זיך צוזאמן דעלעגאטן פון כמעט אלע לענדער צו באהאנדלען די פרואן פון דער ציוניסטישער ערשטיקער און דערפאר איז טאקע צו וויינטן, אז דער דאזיקער צוזאמענפאר זאל ווירקלעך באווייזן אז צווייבענער זיך פלענען וואס זאלן מיר צו פארצווייגן און באשטימטן אונזערע פאזיציעס.

אין נאכטן פון "דרור" אין ארגענטינע וועלן זיך באטייליקן די חברים אלעס, זיבןאבער און מנחם. דעם "דרור" אין ארגענטינע וועלן פארטרעטן די ח"ח לאנדו און שטרעאווא גאנאר. אויך פון טשיכע קומען אייניקע חברים, ווע-מענס עפעסן מיר ווייטן נאך ניט, ביים ארויסגעבן דעם נעמער.

מיר ווילן ניט זיין איבערגעטריבן צו ציען ווייטע שלוסן פון אונזער מושבה. מיר ווילן ווייטן אונזער זאכען זאכען און קלאר, דערפאר זאלן מיר, אז אויב די מושבה האט און עפעס נעמען דעם געפיל, אז חלוצים איז ניט פוין באוויינט וואס וואס אויסקומען אין געזעלעכע מאנאטן אונטן, ערן מיר זיך, אבער, אום איז א שטאק מיט דער איבערצייגונג אז א גרוי-סן שרש האבן מיר געגעבן פארוויס. מיר דער פינפטער מושבה אין ראווארז ביי דער ווערטער מושבה אין קארדאבא האט, "דרור" באקומען און גאנצן א אנדער אויסזען. פיל מאל האבן מיר בשכך פון די זעקס וואכן וואס אונזער מושבה האט געדויערט געהאט דעם אויב-דעק, אז עס שטייט צו אונזער דיפא-זיציע א סאטעס וונטלעכע וועלע ווארט נאר אה דעם כבוד וואס זאל איר קענען ריכטיק אנווייזן איר וועג.

אין ביי אונז ווינט פוין מירער נישט. אלע זיינען מיר, "מירע" און "געפירט". די באוויינטע און נעכטיג אר זען חתר באזונדער. און דערפאר קען מיינען פון אונז ניט הייסן טון דעם צווייטן א זאך איינער ער טום עס אליון ניט. אויב מיר רירן וועגן השטפה עצמית, איז עס ניט נאר פעס פראטישעס, נאר אפילע עפעס סימבאלישע: א נעכטס וואס מאך קיי-נעם ניט אויסמירן! עס איז פונקט ווי די מצוה פון ישוע ארישיע וואס לאזט זיך דורך פוין צווייטן ניט מיינס זיין. פראגן וואס זיינען אראבונדן מיטן רעוואלוצ פוין פרייערעלעכע לעבן קענען ניט געמאכט ווערן דורך פוין שליהים אדער פארטרעטען.

עס איז דעריבער פוין וואונדער ניט וואס מיר האבן אויסגענוצט דעם קא-לעפטיוון לעבן פון דער מושבה אה צע-מענטרן דעם באוואוסטפולן פון יעדן חתר באזונדער. אנווייזנדיק אז פוין זיינע נומער אדער שלעכטע משנים איז אפהע-ליק דער גורל פון דעם גאנצן פאלעסטיני. עס איז אפילו שווער צו באגרייפן אזא קאנצעפט אין די היגע באדינגונגען, און בער בויסלעכקייט וועט עס דאך פוין צום ריכטיקן אויסגעשטרעטן באראסער. זייער צופרידן זיינען מיר פון דעם, וואס די מושבה איז געווען פאר אונז א גוטע געלעגנהייט צו איבערצייגן זיך, אז "דרור" איז געווארן א באוועגונג פון

יוגנט אויסגעבן פון דער ציוניסטער

ארטאגראפיע דרוק
ציוניסטער יוגנט-ארטאגראפיע דרוק

22 נומער

פערטאג 1945 - שבת אדר תש"ה

ב איירע

צו א באנימער ארבעט

די מושבה איז אונזער ראש-השנה. אין דעם לאנגער וואָס מיר שטעלן אויף, מאכן מיר דעם סך-הכל פון דעם פאר-גאנגענעם ארבעטס-יאר, צייכנען זיך אן פלענער פאר דער נאָענטער צוקונפט, טראכטן זיך אריין אין פלענערן, באהאנדלען דעם דאָס וואָס עס איז געוואָרן אָפגעטון און פון דאָס וואָס מען דארף טון.

עס איז אונזער ראש-השנה און נאָך ראש-השנה קומט א לאנגער נרויט יאר וואָס מען דארף וויסן ווי אויסצוגען. איצט הויבן מיר אָן דעם יאר. מיר האָבן זיך אומגעקערט אהיים, יעדער אויפן זיין טאָגערעלעכן לעבן נאָך דעם יום-טובדיגען פארטראָב. און ערן זיך אום צעפירן, האַנדלען דעם געפיל, און די וועקסטע מושבה איז געווען פאר אונז א נייער, רעקארד" אין די אָנאָל פון אונזער יוגנט-באוועגונג אין געשטעלענעם האָבן וורה-באוועגונג אַלע נער און נעמטן די געלענהייט וואָס קענען זיך טוישן, מאָדום וווינענדיג וואָס מיר האָבן איינגעפירט היי-דאָ אראָפּ דער פארטרעטערער קוואַרטעט און דער אויסגעבעטערער קוואַליטעט פון אונזערע הברים.

מיר מענען זיין שטאַלץ דערמיט וואָס מיר האָבן געהאָט יונגעלעכע פון 14 פונקטן פון לאַנד. עס פרייט אונז דער פאָסט וואָס די הברים פון, "דרור" אין אורוגוויי און אין שטיילע האָבן זיך דע-צירט איינצואַרבעטן באַזונדערע מוש-כות. פּרעצעדע פאר אורוגוויי איז עס א נעטער סימ און וועט דויען אַלס שטויס-אויף פאר אַנדערע יונג-אַרגאַניזאציעס. עס מאַכן דעם שיינעם עקספּערמענט. דער שטאַלץ איז, אָבער, באַנלייט פון אַ דאָנה, און דעם איז די זאָר פאר דער

אויסגעברייטערטער באַוועגונג, פאר איר פּאַרטיפּונג. מען רעדט ביי אונז לעצטנס וועגן אַ חלוצישער ריכט ליניע פאר דער יוגנט. לאָמיר זיין אויפריכטיק אָנגעהויבן האָט מען קלאַפן טרעוואַגע וועגן דעם ערשטן די לעצטע צייטן און חלוצים איז נאָך אַלץ אין ארענטלעכע אַזערעסטרעטער געדאַנק, און מען קען ניט איבערצייגן קיין יונגעלעכע שטייענדיק אַר אַר פּוס. מיר האָבן עס געזעען מוֹף אַנטשערשטראַכן אין דער מושבה וועגן די ערשטע הברים: יוגנט אין ארענטלעכע ווי אין די אַסעריאָנען איבערדער בכלל דארף זיין פיל מער ווייט געזערוועקט און אידעאָלאָגישער ווי עס איז אַמאָל געווען די יוגנט אין מיר-האַר אַרענטלעכע. חלוצים מיינט קרבנות און וויל מען אַלעס אַרטיילן לויט דער קאַנ-צעניעניש פון הוזה, אין עס אַפּשר טאָקע ניט קיין נאַנטבאַרער אַרטיקל. יוגנט אין פּוילן האָט געהאַט פאר זיך 24 שעה אין מעת-לעת די אַרדישע לאַגע, דאַרשן האָט מען ניט געקענט יוצא זיין מיט קיין דריי מיטן גראָבן פינגער אַדער מיט קיין גייטש אין שטערן. די ווירקעלעכע האָט גערופן און געיאָגט, געלענט און רעאַליזירט. דאָ דאַרשן מיר זיין מער פאַר שטייענדיקער טאָקע דערפאַר וויל מען פּילט ניט אַזוי פיל דעם ספּעציעלע א-דישן געפיל, וועלער זאָל אַיפּולסירן צו חלוציות, אַלס בעסטען אָנן שענען אים-דרוק פאַר עמישער אַידישקייט. דאָס האָט זיך טון מיט דעם אינערלעכן פאַסטאָר, און דער אויסערלעכער פאַסטאָר אין נאָך אַיך. ניט אזא וועלכער זאָל אַוועקשטעלן פאַר דעם יוגנט אַידישן דור מיט דער נאַנטער שרעקסיג די פּראָגע פון עליה אַלס מיר זאָך. אין דער גענומען זיינען מיר אַלע אָפּשטימטן און שטיילן זיך מיט האַרץ-טראַפּנס, און דער מיינול און ניט אַזוי

שרעקלעך ווי מען וואָלט אים. עס איז דעריבער נישטאָ פאַר וואָס צו וואונדערן זיך, וואָס די אומגענדלעכע טראַגעדיע פון אונזער פּאַל אין אַייראָפּע האָט גע-האַט אַ שוואַכן אָפּפּלאַנג ביי די אידן פון אַסעריקע, פון גרויס בוי קליין.

מיר זיינען ניט גענויט אַריינצוגעפּען אַלע אין איין באַלאַנס. גענויס אין פּאַראַן אַ טייל וואָס טראַכט און פּילט אַנ-שטרעכט. אָבער דאָס וואָס מיר האָבן גע-לערנט אין דער מושבה, איז אַז עס וועט נאָך אַ היפשע צייט דאַרפן פאַריבייגן אַ טייל חלוצים וועט אַנזייגן פון פאַר-שלאָסענע ראַמפּן און וועט ווערן אַ גע-כאַס פאַר יעדן יונגעלעכן. מיר מיינען ניט, חלילה, אַז דאַן זאָל די נאַצע יוגנט זיך אויפּהויבן זיין איין געשטש און עולה זיין. ניט מען קען עס און ניט עס איז געוואונטשן. אַיב מיר רייזן וועגן געבאָ-טן, מיינען מיר קודם כל די פאַרש פון שטרעבן אַריינצובענען אַרדיקאַלע עני-דערונגען אין דעם אייגענעם לעבן, האָ-בן דעם באַזע צו מאַכן באַטייליקן דעם אייגענעם, "ענא" אין אַ גרויסער זאָך, וואָס זאָל טאַקע געבן די אַזוי, גאַאויטע" פאַסטפאַסאַקיע, אַז מען איז אַ מיטבאַ-טייליקטער אין דער רעאַליזירונג פון אַ גרויסן אידעאַל.

עס איז נישטאָ קיין נומער מאַס אַיב ער קומט ניט באַזילייט פון קיין פּאַרויס-דיקן נוסח געדאַנק. ווי לאַנג מיר וועלן זיך טענען אויספּוילן ביים יונגעלעכע און אַלץ זיך פאַרמאַכטן און זוכן אַנדערע פאַרשע צו זיין שטרעלעכען לעבן, ווי עס איז די אייביקע עקאָנאָמישע זאָר-דאָן און מיר וווינען דערגרייכן. עטלע-כע וועלן צוליב דריין-פּרוואַטע סיבות אָנגעמען דעם וועג פון חלוציות, אָבער קיין באַוועגונג וועט עס ניט ווערן.